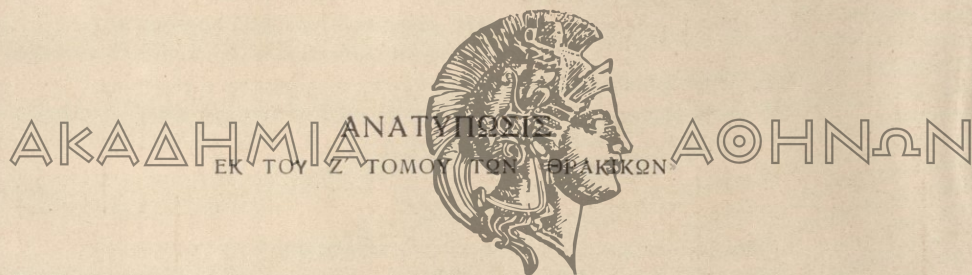

ΜΥΡΤΙΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ
ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ·

ΤΥΠΟΙΣ: Ι. Α. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ 23-23Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ
ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΣ *

118

*Αναθηματική πεντάστιχος επιγραφή κεκοιμένη ἄνωθι καὶ κάτωθι ἐπὶ τετραπλείου ἐξ ἀσβεστολίθου βάθρου ἀνδράντος, πλ. 0,71, ὕψ. 0,38 καὶ πλάχ. 0,67 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Φιλίππουπόλει. Ἀνάγεται εἰς τὸν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 103-116 χρόνον.

[Αὐτοκράτορα Νέρωνα Τραϊανόν, Καίσαρα, Σεβαστόν, Γερμανικόν, Τιβεριανόν Τι(βέριος) Κλαύδιος Πολέμαχος ἀρχιερεὺς....¹⁾].

Ἡ χρονολογία καθορίζεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου Δακικὸς, ὅπερ προέβηεν ὁ Τραϊανὸς μετὰ τὸ τέλος τοῦ 102 καὶ τοῦ ἐλλείποντος ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπιθέτου τοῦ ὅπου προσέλειπεν ἀπὸ τοῦ 116.

119

*Αναθηματικὴ ἐννεάστιχος ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς κεκοιμένης πανταχόθεν, ὕψ. γυν. 0,67, πλ. 0,34 καὶ πλάχ. 0,13 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τινὶ κόμῃ παρὰ τῇ Ταταρ-Παζαρτζικίῃ. Ἀπὸ τοῦ χρόνου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 198-210.

«[Υπερ τῆς τῶν κληρίων αυτοκρατορίων νείκης καὶ αἰωνίου διαμ]ονῆς Λουκ[ίου] Σεπτιμ[ίου] Σεουήρου, εὐσεβοῦς, εὐτυχοῦς, σεβ[αστοῦ] τὸ γ', Ἀ[ρ]αβ[ικοῦ], Ἀδιαβ[η]νικοῦ, Παρθ[ικοῦ], μεγ[ίστου], ἀρχιερεὶ μεγ[ίστου], πατρί (sic) πατρίδος, [ἀν]θυπάτου καὶ Μάρκου Αἰρηλίου Ἀντο[νίου]ν Αὐγ[ούστου], εὐσεβοῦς, εὐτυχοῦς, πατρὸς πατρι[δ]ος Ἀραβ[ικοῦ], Ἀδιαβ[η]νικοῦ, Παρθ[ικοῦ], μεγ[ίστου] τῆς οἰκουμένης δεσπότου καὶ σωτήρος, τοῦ νέου Διονύσιου καὶ Ἰουλίας Δόμνης, Σεβ[αστῆς], μητρὸς κίστρ[ων] καὶ σύμπαντος αὐτῶν οἴκου....²⁾].

* Συνέχεια ἀπὸ σ' τόμου σελ. 176.

1) Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 19, ἀρ. 21.

2) Dobrousky, Arch. épigr. Mittheil. tom. XVIII, σελ. 112, ἀρ. 21.—Seure, Bull. de cor. hell. ἔτος 1898, tom. XXII, σελ. 522, ἀρ. 11.—Kalinka Denkm. Bulg., σελ. 42, ἀρ. 35.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

120

Ἀναθηματικὴ ἐπτάστιχος ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου λίθου, εὐρεθέν-
τος παρὰ τῇ κώμῃ Τσεκαρλάα, ὅπου τὸ ἐμπόριον Πίζος. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
χρόνου.

ε' Ὑπερ τῆς τῶν μεγίστων καὶ θειοτάτων αὐτοκρατόρων Λ(ουζίου)
Σεπτίμιου Σευήρου Περγίνιακος κ(αί) Μ(άρκου) Α[δριαν]ίου
σεβ[αστοῦ] [καί] Ὑλιάς Δόμνης, μητρὸς κίστρων νίκης καὶ αἰωνίου
[διαμονῆς...]¹).

121

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου τμήματος μαρ-
μαρίνης στήλης, ὕψ. νῦν 0,14, πλ. 0,97 καὶ πᾶχ. 0,52 τοῦ μ. κεκομμένη.
Εὐρέθη ἐν Φιλιππουπόλει καὶ ἀνάγεται εἰς τοὺς χρόνους τῶν συναντο-
κρατόρων Μ. Αἰθρίου καὶ Α. Οὐρίου 161-169.

ε' Ἀγαθῇ Τύχῃ Ὑπερ τῆς τῶν αὐτοκρατόρων νίκης καὶ [α]ίωνίου
διαμονῆς Μ(άρκου) Αἰθρίου Ἀντωνεῖνου...²).

122
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ τετράστιχος, κεκομμένη, ἐπὶ τμήματος μαρ-
μαρίνης στήλης ὕψ. 0,45, πλ. 0,57 καὶ πᾶχ. 0,50 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Φι-
λιππουπόλει. Καταρρυθθέντος τοῦ ὑπὸ τὸν λόφον τῶν Σχοινοβατῶν λει-
ψίνου τοῦ τῆς κατὰ πόλιν τείχους, ἐν ᾧ ὅτι ἐντεταχισμένη, ἡ ἐπιγρα-
φὴ ἀπεκαλύφθη. Ἀπὸ τοῦ 195.

ε'.....[Arabico, Adjabenico [Parthico maximo]..... Vitellianus.....
[pr]o[ur]ator)..... [faciundum] curavit³).

Προφανῶς ἀναφέρεται εἰς τὸν Σεπτίμιον Σεβήρον, εἰς ὃν ἐστῆθη
ἀνδριάς ἐπιμελουμένου τοῦ ἐπιτρόπου Βιτελλιανοῦ.

123

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ὁροστικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ γρανίτου πλακό-
ς ὕψ. 1,54 πλ. 0,67 καὶ πᾶχ. 0,17 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει. Κά-
τωθεν τῆς ἐπιγραφῆς κενὸν 0,85 τοῦ μ.

ε' Ὅροι φυλῆς Ἡρακλείδου⁴). Ἡ ρ α κ λ ε ῖ ς, ἀντί Ἡ ρ α κ λ η ῖ ς.

124

Ἐπιγραφὴ πεντάστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη καὶ τετριμμένη ἐπὶ τμή-
ματος τῆς ἐμπροστίας πλευρᾶς λέοντος ἐκ σπενίτου λίθου, ὕψ. 0,78, πλ.
0,42 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος.
ε'....[Λ]όγγου Μ.....τὴν σοφ[ὴν].....μητροπολ.....μέσι[η] γ[α].....[μ]έρεσι⁵).

125

Ἐπιγραφὴ μονόστιχος πιθανῶς κτιτορικὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακό-
ς, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν κεκομμένης, ὕψ. 0,13, πλ. 0,58 καὶ πᾶχ. 0,31
τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει.

ε'....[πρὸς] ἀστοδοχο[ί]ον⁶) ἢ κατ' ἄλλην ἀνάγκωσιν: ε'....[κατα-
σκενά]σας τὸ δοχε[ί]ον⁷).

126

Ἐπιγραφὴ δεκατρίστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη ἀριστερόθεν, δεξιόθεν
καὶ κάτωθεν ἐπὶ τμήματος ἐκ ἀσβεστέου λίθου βοιωτοῦ ὕψ. 0,28, πλ. 0,28
καὶ πᾶχ. 0,11. Ὁ τὸν μ. εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει. Ἡ ἐπιγραφὴ ἀπε-
καλύφθη ἀπὸ τοῦ ἐκτελέγειον. Δυσσυνήλωτος.

ε' Εἴσατε (sic) τοῖον ... νέης [ἀ]λόγου μου, [ἦν] ἐ[λ]αχ[ον]. ...
καρθένιος [ἀ]ν[ή]ρ ... [καί] ἀρετῆς ἐνεκεν ἐκ φρενὸς ... οὐ τίθειμαι
... φίλοι, τί τὸ θαῖμα ποθ' ... -σαι [ε]ν γε φράσαι με ... -[η]ται
ἡμοί μινών [δέ]ξα;] ... [ἐ]τ[ω]ν μόνον δικῶ ... τόσφ μνήσα- ... [αὐ]-
τῆς ... οὐ γὰρ ... [τ]ε[ν]⁸).

127

Ἐπιγραφὴ τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου
ἀναγλύφου τοῦ Θρακοῦ ἱππέος ὕψ. 0,32, πλ. 0,29 καὶ πᾶχ. 0,02 τοῦ μ.
εὐρεθέντος ἐν τῇ ὁμῇ Βαρβάρῃ περιφερείας Παζαρτζίκιου. Ἀπὸ τοῦ δευ-
τέρου-τρίτου αἰῶνος.

1) P o g o d i n, Mittheil. des Kais. Russ. archäol. instituts in Konstantino-
pel, II, σελ. 22.—K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 115, ἀρ. 120.

2) K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 257, ἀρ. 320.

3) K a l i n k a, ἀντόθη, σελ. 337, ἀρ. 442.

4) M o r d t m a n n J. Revue archéol. 1878, τ. XXVI, σελ. 300, ἀρ. 4.
—D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 342, ἀρ. 57.—K a l i n k a, Denkm.
Bulg. σελ. 276, ἀρ. 348.

1) D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.—C a g n a t, inscr.
Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 748.

2) B o r m a n n, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XIX, σελ. 234, ἀρ. 5.—K a l i n k a,
Denkm. Bulg. σελ. 45, ἀρ. 40.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 238, ἀρ. 711.

3) C I L, τόμ. III, ἀρ. 748 καὶ 14307¹².—D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges,
ἀρ. 576.—K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 14, ἀρ. 38.

«'Αγαθὴ Τύχη. Διζας Μουκαπόρεος Κυρίφ. 'Απόλλωνι εὐχαριστήριον ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἰδίων κατ' εὐχὴν» ι).

128

'Επιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ κατῶθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακικοῦ ἱππέως κεκοιμημένου ἀνθωθεν, ὑψ. 0,20, πλ. 0,22 καὶ πλάχ. 0,03 τοῦ μ. 'Εκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«[Μ]ουκατράλεις Μουκατράλεις εὐχὴν»¹⁾

129

'Επιγραφὴ μονόστιχος ἀναθηματικὴ, κατῶθεν μαρμαρίνης πλακόζ, ἐχούσης ἀνάγλυφον γυναῖκα, πιθανῶς τὴν 'Ηραν, ἥς ἀπὸ τῆς ὁσφύος καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος εἶναι κεκοιμημένοι, νυν ὑψ. 0,18, πλ. 0,15 τοῦ μ. εὐρεθεῖσθαι δὲ τ. Παζαρτζίκου.

«[Λ]αλό[α] ε[ὐ]χ[ή]ν[ι]ν κατὰ Kalinka, «[Λ]α[ζ]ιά εὐχὴν»²⁾ κατὰ Dobrousky.

130

'Επιγραφὴ τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἀναγλύφου ἀνδρὸς ἀποστειρόθεν ἐπὶ τμήματι τοῦ ἀρσενολίθου πλακόζ, ὑψ. 0,27, πλ. 0,39 καὶ πλάχ. 0,07 τοῦ μ. εὐρεθεῖσθαι ἐν τῇ κόμῃ Βέτρεν περιφερείας Παζαρτζίκου. 'Απὸ τοῦ τρίτου τετάρτου αἰῶνος.

«..... ὁτάτος καὶ Φλ(ἄβιος).... [τ]ῶν οἶκον τοῦ Α.... [ἐκ] τῶν ἰδίων εὐχ[ή]ς ἔνεκα κατεσκεύ[η]σαν»³⁾.

131

'Επιγραφὴ δίστιχος ἐπιταφία ἐπὶ ἐξ ἄρσενολίθου στήλης ὑψ. 0,97, πλ. 0,50 καὶ πλάχ. 0,19 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. 'Απὸ τοῦ τετάρτου-δευτέρου π. Χ. αἰῶνος.

«Διονύσιος Διοτρέφεος»⁴⁾.

1) Kazarov G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1926-27, σελ. 115 ἀφ. 35.

2) Kazarov G. Αὐτόθι, σελ. 117, ἀφ. 36.

3) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XVI, σελ. 57, ἀφ. 15.—Kalinka, Denk. Bulg. σελ. 131, ἀφ. 140.

4) Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 186, ἀφ. 215.

5) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XII, σελ. 335, ἀφ. 37.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 200, ἀφ. 243.

132

Τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρῳ μαρμαρίνου βωμοῦ ὑψ. 0,73, πλ. ἐν μέσῳ 0,35 καὶ πλάχ. 0,29 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κόμῃ Βασιλάροβον, περιφερείας Τ. Παζαρτζίκου. 'Απὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος φθίνοντος, 67.

«'Αρθις (:) στρατιώτης λεγ(εῶνος) εἰ (sic) 'Αποληαρία (sic) ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς στρατείας εὐχὴν»¹⁾. 'Ο Filow συμπλήρωσι: [Α]λ[ι]ο: στρατιώτης λεγ(ιονάριος).

Λεγ(εῶν) εἰ 'Αποληαρία προφανῶς ἐσφαλμένη χάραξις ἀντὶ: ιε' 'Απολλιναρία (legio XV Apollinaris), ἥς ἔδρα ἦτο τὸ Carnutum, ὅθεν τῷ 67 ἀπεστάλη εἰς 'Ασίαν καὶ ἐπανήλθε τῷ 71 εἰς Παννονίαν. Πιθανῶς ἐπὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ ἐγένετο ἡ εὐχὴ.

133

'Επιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ κεκοιμημένη ἀρσενόθεν κατῶθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακικοῦ ἱππέως, ὑψ. 0,35 καὶ πλ. 0,27 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κόμῃ Βατζοῦν (τῇ ἀρχαίᾳ Βηροσαπάρ). 'Απὸ τοῦ πρώτου-δευτέρου αἰῶνος.

«..... νός [γ] Κάντος 'Ανδ(ιμ)ας»²⁾.

134

Μονόστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τμήματι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακικοῦ ἱππέως, σφραγισμένου τοῦ κάτω μέρους τοῦ σώματος τοῦ ἱππέως καὶ τοῦ ἵππου, ὑψ. 0,26, πλ. 0,27 καὶ πλάχ. 0,03 τοῦ μ. 'Ἐπιγραφὰ κατῶθεν τοῦ ἀναγλύφου. 'Εκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«'Απολλινάρις 'Απολλ(ι)νάρεος»³⁾.

135

Δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ κατῶθεν τμήματος μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακικοῦ ἱππέως, οὗ σφραγίζονται μόνον οἱ ὀπίσθιοι πόδες τοῦ ἵππου καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κυνὸς ἀμφερίλου. 'Εκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

1) Kazarov G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτος 1926-27, σελ. 81, ἀφ. 11.—Filow, αὐτόθι τόμ. I, σελ. 249.

2) Hirschfeld, Arch. epigr. Mitth. τόμ. I, σελ. 64.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 323. H. καὶ K. Skorpil, Sbornik, τόμ. VIII, σελ. 71.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 181, ἀφ. 206.

3) Kazarov G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. ἔτ. 1926-27, τόμ. IV, σελ. 86, ἀφ. 12.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

«[Δι]όμνητος ἀ[νέ]θ[ηκεν]»¹⁾). Προτιμητέα φαίνεται ή συμπλήρωσις [Θε]όμνητος.

136

*Επιγραφή τριστίχος αναθηματική, κεκομμένη εν τη αρχή, επί του άνω μέρους μαρμαρίνης πλακός ύψ. 0,77, πλ. 0,51 και πλάχ. 0,20 του μ. προφανώς τμήματος βάθρου ανδριάντος. Ευρέθη εν τη κόμη Κοτσάγοβον, περιφέρειας Τ. Παζαργιζίου και ανάγεται εις τον δεύτερον - τρίτον αιώνα.

«.....-ονμετίης Σέρδων [ε]ξέξιμένος ανέστησα τόν "Αρεα»²⁾. Το κύριον όνομα Σέρδων άπαντᾷ και ἐν επιγραφῇ ἐκ Δήλου.

137

*Επιγραφή τριστίχος αναθηματική, ευρεθείσα εν τη κόμη Δινικλή, κειμένη μεταξὺ Φιλιππουπόλεως και 'Αδριανουπόλεως. 'Από τών αὐτών χρόνων.

*'Απόλλωνι Γεικεσηνῷ εὐχαριστή<σ>ριον ἀνέθηκεν Μουκιανός στρατιώτης»³⁾).

138

*Επιγραφή τριστίχος αναθηματική, κεκομμένη εν τη αρχή, επί του άνω μέρους μαρμαρίνης πλακός ύψ. 0,77, πλ. 0,51 και πλάχ. 0,20 του μ. προφανώς τμήματος βάθρου ανδριάντος. Ευρέθη εν τη κόμη Κοτσάγοβον, περιφέρειας Τ. Παζαργιζίου και ανάγεται εις τον δεύτερον - τρίτον αιώνα.

«Κυρίῳ 'Απόλλωνι Γεικεσηνῷ Φιλ(άβιος) Ουαίλης στρατιώτης Δυσουπ(νός) χαριστήριον»⁴⁾).

Γιν ν κ ι σ η ν ός τοπωνυμικόν του 'Απόλλωνος ἐπιθετον ἐν διαφόροις μετασχηματισμοῖς, οἷον: Γεικεσηνός, Γεικεθηνός⁵⁾).

139

Δίστιχος αναθηματική επιγραφή άνωθεν και κάτωθεν μαρμαρίνου άναγλύφου του Θρακός Ιππέως ύψ. 0,13, πλ. 0,13 του μ. ευρεθέντος εν τη κόμη 'Αινθτομους περιφέρειας Χασκόβον. 'Από τών αὐτών χρόνων.

*'Ανθηνῶ 'Απόλλωνι Μουκάτράις [ε]υχρήν»⁶⁾).

1) Kazarov G, αὐτόθι, σελ. 87, άρ. 13.

2) Kazarov G, αὐτόθι, σελ. 88, άρ. 16. — Velkow Ivan, αὐτόθι σελ. 318.

3) Dobrousky, Sbornik, τόμ. I, έτ. 1894, σελ. 8. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 250, άρ. 765.

4) Dobrousky, Sbornik, τόμ. I, έτ. 1894, σελ. 9. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 250, άρ. 764.

5) Kazarov G, Κίιο, τόμ. XXII, σελ. 236.

6) Velkow Ivan, Bull. de l'inst. arch. Bulg, τόμ. V, έτ. 1928-29, σελ. 380.

*'Αν θ ι η ν ός ἐκ του 'Α ν θ ι α, τοπωνυμικόν ἐπίθ. του 'Απόλλωνος.

140

*Επιγραφή δίστιχος αναθηματική κεκομμένη και τετριμμένη κάτωθεν κεκομμένου πανταχόθεν μαρμαρίνου άναγλύφου του Θρακός Ιππέως, ύψ. νύν 0,20, πλ. 0,17 και πλάχ. 0,017 του μ. ευρεθέντος εν τη κόμη 'Ακτσά Καϊνκ, περιφέρειας Κιρδζαλί.

«.....-στους Θεῶ Σουη[τουλήνφ:]ευχρήν»¹⁾. Πιθανός Πί σ τ ο υς.

141

Πεντάστιχος αναθηματική επιγραφή επί τετραπλεύρου μαρμαρίνης στήλης ύψ. 1,90, πλ. άνω 0,66, κάτω 0,54 και πλάχ. 0,14 του μ. ευρεθείσης εν τη περιφέρειά Χαριανλή. 'Εν τῷ άνω τῆς στήλης μέρεϊ άναγλύφον του 'Ηρακλέους μετά του Κεοβέρου, ύψ²⁾ δ άμέσως ή επιγραφή, τὸ δὲ ὑπ' αὐτὴν μέρος τραχύ.

*'Αγαθῇ Τύχῃ Αἰδούπορις Μουκατράις και οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ και Μουκάτορις Αἰδουζένοις και ἀδελφοὶ καὶ Ταρσᾶς Κασσιπ(εος)»³⁾).

Κ α σ (ε) ί π ο ρ ις, Θρακικόν όνομα, πρβλ. Κ α σ ί γ ν α κ ις.

ΑΘΗΝΩΝ

*Επιγραφή οκτίστιχος επιταφία επί μαρμαρίνης στήλης ύψ. 1,10, πλ. άνω 0,30-0,38 του μ. ευρεθείσης εν τη κόμη Κοζάρακον επί τῆς Ροδόπης περιφέρειας Περιοιτέρας. 'Εκ του τρίτου-τεταρτου αιώνας.

*'Αφρη Κοκείου, 'Ιππίας Κοκεί(ου), οἱ κληρονόμοι, ἐκ τῶν ἰδίων τὼν] ζήσαντα [ε]τ[η] ν'· μ<ε> νή[μ]η[ν] ἀνέθηκαν. Χαιρε[τε] οἱ παροδεύ[ε]ις»⁴⁾).

Τὸ ν ζ ή σ α ν τ α ἀντί τῷ ζ ή σ α ν τ ι, τὸ δὲ μ ε ν ή μ η ἐσφαλμένη χάραξις ἀντί του μ ν ή μ η ν, τ. έ. πρὸς μνήμην, μνήμης χάριν ἀνέθηκαν τὴν στήλην οἱ κληρονόμοι του ἀποθανόντος 'Αφρη και 'Ιππίας, τέκνα του Κοκείου η σῆντος και τέκνων.

'Εν τη τελευταία προτάσει ή συμπλήρωσις είναι περιττή, ἄν τὸ οἱ ἀναγνωσθῇ ὥ, τ. έ. «Χαίρε, ὦ παροδεῖται», ὡς συνήθως άπαντᾷ.

1) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XI, σελ. 83, άρ. 23. — Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 180, άρ. 203.

2) Kazarov G, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VI, έτ. 1930-31, σελ. 126, άρ. 15.

3) Dobrousky, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 113 άρ. 22 και ἐν τῷ Sbornik, τόμ. XII, σελ. 330, άρ. 12. — Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 247, άρ. 306.

"Α φ φ η ἀντί "Α φ η — "Α π η ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Α p p i a — Α p p i u s ').

143

'Επιγραφή τρίστιχος· ἀναθηματική, ἀνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θωκόδ. ἱππέως, εὐρεθέντος ἐν 'Ελί-δερέ περιφερείας Τ. Παζαρτζίκιου. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου - τρίτου αἰῶνος.

«'Ασκληπιῷ Ζυπ. Αἴλιος Λεοντίσκ< >ον εὐχαριστήριον ἀνέθηκεν»?).

Τὸ ἀσμηλῆρωτον Ζυπ. ... πάντως εἶναι τοπωνυμικόν τοῦ 'Ασκληπιοῦ ἐπιθέτον. Ζυπαρονός· ἐκ τοῦ Ζύπαρά, ἡ Ζύπαρον τό, ἡ Ζύπαρος ἡ· διότι παρὰ τοῖς Θωξῖν ἡ λέξις πάρον τό, πάρα τά, πάρος ἡ, ἀπαντῶσα ζεύεται ὡς δευτερον συνθετικόν, ἐσημναιε φυλῆν, γένος, συνοικισμὸν *).

144

'Επιγραφή ἑνδεκάστιχος ἀναθηματική, κεκοιμένη καὶ τετριμμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης τετραπλεύρου στήλης, εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει καὶ χρησιμοποιοηθεῖς ὑπὸ τῶν Τούρκων ὡς ἐπιταφίας ἐν τινι νεκροταφείῳ τῶν.

[Πολιτάρχῳ Κλέαρχον:] Δὴ λαοκράτης ἀντιπάλαιος Φιλιππουπόλεως ἀδελφὸν [τοῦ διασημοτάτου στρατηγικοῦ] ... τοῦ [τῶν κυνηγῶν κοινὸν καὶ ἡ λαμπροτάτη φυλὴ ἡ] Ἀρτεμισιάς·] ἐτίθεισεν ἐπιμελούμενον 'Ασκληπιῶδον τοῦ Μενέφρονος. *)

Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ συλλογέως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ στίχους ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων κατὰ τὰ ἀντίγραφα τοῦ τε Τσουνκαλά καὶ Dumont.

145

'Επιγραφή ὀκτάστιχος ἐπιταφία, κεκοιμένη ἀνωθεν καὶ δεξιόθεν καὶ τετριμμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης τετραπλεύρου, εὐρεθείσης ἐν τῷ

1) 'Ιδε Μυρτ. 'Αποστολίδου, περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θωξικῶν, Θωξικά τόμ. Α, ἔτ. 1933, σελ. 91.

2) Filow B. Bull. de l'incr. archéol. Bulg. I, σελ. 249.

3) Μυρτ. 'Αποστολίδου, περὶ Φιλιππουπόλεως κτλ. Θωξικά, τόμ. Α'. ἔτ. 1928, σελ. 343.

4) Τσουνκαλά Γ., 'Ιστοριογεωγραφικὴ περιγραφή Φιλιππουπόλεως, Βιέννη, 1851, σελ. 32—33, ἀρ. 45.—Dumont—Homolle, Mélanges, σελ. 335 336.—Σακελλαριάδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμοι Θωξίκης, 'Αθήναι, 1929, σελ. 294, ἀρ. 96.

αὐτῷ τόπῳ καὶ χρησιμοποιοηθείσης ὑπὸ τῶν Τούρκων πρὸς τὸν αὐτὸν, οἷον ἡ προτέρα, σκοπὸν.

«..... Ἀλεξάνδρῳ παιδί [καὶ] Αἰμιλίῳ συμ[βίῳ] μνή[μης] χάριν. 'Εξορκί[ζω δὲ] θεοῦ καταχθονίους μνηδὲν [ἔξδον εἶναι] μετακινήσαι [τὴν θήκην] ἡμῶν [ἢ θείναι ἄλλον. Εὐνύξει» *).

Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ συλλογέως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ στίχους ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων κατὰ τὸ ἀντίγραφον τοῦ Τσουνκαλά.

146

'Εκτάστιχος ἐπιταφία ἐπιγραφή κεκοιμένη ἀνωθεν καὶ τετριμμένη ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου πλακοῦ εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει.

«..... -ιος Σατορνεῖνος γεροντισσῆς Φιλιππουπόλεως ζῶν καὶ φρονῶν τὸ ἥρῳον θεοῖς καταχθονίοις καὶ τὴν ἐναποκειμένην θήκην ἐαυτῷ καὶ τῇ συμβίῳ αὐτοῦ κατεσκευάσεν. Ἄτινα ἀξιῷ ἀνύλα καὶ ἀμετάτρεπτα εἶναι (sic)..... Μνηδὲν δὲ ἔξδον εἶναι μετὰ τὴν τελευταίην τὴν ἐμὴν ἄλλο πτόμα καταθέσθαι εἰς τὴν θήκην, ἐπεὶ δώσει τοῖς κληρονομίοις προστέμειον δνόματι μβφ' καὶ τῇ γερονσίᾳ» *).

μβφ= δηνάρια 12500.

147

Ἑξάστιχος ἐπιταφία ἐπιγραφή κεκοιμένη ἀνωθεν καὶ δεξιόθεν καὶ τετριμμένη. Εὐρέθη ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου - τρίτου αἰῶνος.

«..... κατεσκευάσε τὴν θήκην ἐαυτῷ καὶ Ἄν δὲ θέλῃσιν μετὰ τὴν τελευταίην μου θεινὰι τίς τιν οἶσι εἰς τὸ ταμείον δηνάρια δισχίλια καὶ εἰς τὴν πόλιν δηνάρια » *).

148

'Εξάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή, ἐντετοιχισμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐν Τατάρ Παζαρτζίκῳ Παναγίας. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀγαθῇ Τυχῇ. Θεῷ 'Ασκληπιῷ Γ(άος) Οὐαλέσιος Σκοπελιανὸς καὶ Αἰλία 'Αλκενίς (:) ... [Ἐτα]μ[α]ρ[χ]ίνθ[ου] χαριστήριον» *).

1) Τσουνκαλά Γ., Αὐτόθι, σελ. 33, ἀρ. 45.

2) Bull. corr. hell. ἔτ. 1923, σελ. 311, ἀρ. 26.—Σακελλαριάδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμοι, σελ. 296, ἀρ. 105.

3) Bull. corr. hell. ἔτ. 1923, σελ. 312, ἀρ. 25.—Σακελλαριάδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμοι Θωξίκης, σελ. 298, ἀρ. 106.

4) Dumont—Homolle, Mélanges, σελ. 325, ἀρ. 12.—Σακελλαριάδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμοι Θωξίκης, σελ. 297, ἀρ. 112.

Ἄ λ κ ε ν ι ς : πιθανῶς Ἀ λ κ ε τ ι ς ἢ Ἀ λ κ υ ό ν η ἢ Ἀ λ κ ί μ η
ἢ Ἀ λ κ μ ή ν η.

149

Ἐπιγραφή μονόστιχος κτιτορική καὶ ἀναμνηστική ἀποκαλυφθεῖσα κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1928 ἐν Χιόρῳ. Γενομένην ἐσκαφῶν πρὸς ἐπι-
διόρθωσιν τοῦ ἐκτό; τοῦ φρουρίου ἀνατολικῶς καίμενον βαλανεῖον, τοῦ
καλουμένου τουριστὶ Κίζλῳ (=Παρθενὸν) καὶ βουλγαριστὶ Μόμινα
μπάνια, ἀπεκαλύφθη δυτικῶς αὐτοῦ τοῖχος μήκους 19 μέτρων καὶ πλάξ.
1,40 τοῦ μ. κατεστραμμένος κατὰ τὸ νότιον αὐτοῦ μέρος. Εἰς ὕψος 1,10
τοῦ μ. ἀπὸ τῆς βάσεως διαθέτει ὅλον τὸν τοῖχον κατὰ μήκος ἡ ἐπιγραφή δι'
ἐντετοιχισμένην πλίνθων, ὧν τὸ ὕψ. 0,24, τὸ πλ. 0,17 καὶ τὸ πᾶξ, 0,04
τοῦ μ. ἄπερ εἶναι καὶ αἱ διαστάσεις τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιγραφῆς, προε-
χομένης ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Ἀνωθι τῆς ἐπιγραφῆς διαθέτει τὸν τοῖχον ζώνη ἐκ τεσσάρων σειρῶν
πλίνθων καὶ κάτωθι ζώνη ἐκ μιᾶς σειρᾶς πλίνθων.

«... DDNNMAXIMIANIETLICINI AUGG.ETMAXIMI-NIET
CONSTANTINIFILIOS.....IFICATU...»

..... Ὁ Velcov ὁ συμπληροῦ τὴν τελευταίαν λέξιν [aed]ificatu[r]
προσθέτων ὅτι προδήλως πρόκειται περὶ θηρεύσεως τῶν ὀδῶν, τῆς πη-
γῆς καὶ οἰκοδομήσεως βαλανεῖον παρ' αὐτῇ ἀρχομένου τοῦ τετάρτου αἰῶ-
νος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μαρμαρίνου.

Κατ' ἀνάγκησιν καὶ ἀποκαταστάσιν τοῦ καταστροφῆς ἡ ἐπιγραφή ἔχει:
«[AE] (TATE) D(OMINORUM) N(OSTRORUM) MAXIMIANI ET
LICINI AUG(USTORUM) ET MAXIMINI ET CONSTANTINI
FIL(I)OS (TITUM AED) IFICATU[R]» καὶ μικροῖς γράμμασι διὰ τὸ
εὐληπότερον:

«[Ae(tate) D(ominorum) n(ostrorum) Maximiani et Licini Aug
(ustorum) et Maximini et Constantini fili(i) os[t]ium aed[ificatu]r]».

τ. ἔ. «Ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἡμετέρων δεσποτῶν (κυρίων) Μαξιμιανῶ
καὶ Λικινίου Αὐγούστου καὶ Μαξιμίνου καὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ (Καίσα-
ρων) ἡ πηγή κτίζεται».

Τὸ πλήρες τοῦ Λικινίου ὄνομα ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς φέρεται Val(erius)
Licinianus Licinius. »).

Λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν ὅτι ὡς συναγύσσοντες ἐν τῇ ἐπιγραφῇ φέρον-
ται μόνον ὁ Μαξιμιανὸς καὶ ὁ Λικίνιος, ἐπομένως ἐννοοῦνται ὡς καίσαρες
ὁ Μαξιμίνος καὶ ὁ Κωνσταντίνος, δυνατόν νὰ καθορισθῇ ὡς χρόνος τῆς

1) Velcov Ivan. Bull. de l'inst. archéol. Bulg. τόμ. V, ἔτ. 1928-29, σ.λ. 379.

2) CIL, τόμ. III, ἀρ. 14307³⁷. — Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 68,
ἀρ. 73.

ἐπιγραφῆς ἀρχαῖος τὸ 303-308. Λοιπὸν τότε ὁ πρεσβύτερος Μαξιμιανὸς ἀνέλαβε
τὸν τίτλον τοῦ Αὐγούστου 1), ὁ δὲ Λικίνιος ἀνηγορεύθη τοιοῦτος ὑπὸ τοῦ
Γαλερίου, τοῦ Κωνσταντίνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του 306
ἀρκεσθέντος εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ δευτέρου καίσαρος, χειροτονηθέντος ὑπὸ
τοῦ Γαλερίου πρώτου καίσαρος τοῦ Μαξιμίνου 2).

Ὁ Κωνσταντίνος προσονομίζεται filius (υἱός) προφανῶς
πρὸς διάκρισιν τοῦ Κωνσταντίνου (πατρὸς), τοῦ ἐπικαλουμένου
Χλωροῦ ἔνεκα τῆς συμπλέξεως σχεδὸν τῶν ὀνομάτων ostium
(fontis, flumenis, rivu) = ἐκβολή (πηγῆς, ποταμοῦ, ῥυακίος). Περὶ πόλιν
Ostia - a - e, ἢ Ὡστία - ὡς ἀν' ἡμεῖς εἰπομεν θύρα 3) πρὸς ταῖς
ἐκβολαῖς τοῦ Τιβέρεως καίμενην.

Ostium aedificatu[r] = ostium fontis captatur et balneum
aedificatur, τ. ἔ. θηρεύεται τὸ ἐκβαλλόμενον τῆς πηγῆς ὕδωρ καὶ κτί-
ζεται παρ' αὐτῇ βαλανεῖον.

150

Ἀναθηματικὴ τρίστιχος ἐπιγραφή κατοθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου
καὶ Ἡρα, κεκοσμημένη ἀριστερόθεν καὶ ἄνωθεν, ὕψ. νῦν 0,25, πλ.
0,15. Ὁ μὲν ἀριστερὸς τοῦ ἀνθράκινου ἐν τῇ κόμῃ Κλημεντινοῦ, βορείως
τῆς ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς, ἀναγλύφου, ἔχει μόνον ὁ ἀριστερὸς ποὺς,
τῆς Ἡρᾶς ὁ κορυφὸς, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ αὐτῶν ὁ ἀστὲς μετὰ συνεπτημέ-
νων πτερύγων. Ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«ΓΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ τ. ἔ. «[Γ(άιος;) Οὐάλε]ριος Φίλιπ-
ΠΕΡ ΑΙΑΥΤΟΥ (sic) [ΚΑΙ ΤΗΣ] πος ἐπὲρ αἰαντοῦ (sic) [καὶ τῆς]
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΜΟΥ ΝΙΚΗΣ [ΚΑΙ ΤῶΝ] γυναικὸς μου Νίκης [καὶ τῶν]
ΤΕ[ΚΝΩΝ ΕΥΧΑΡΙ[ΣΤΗΡΙΟΝ]» τ[έ]νων εὐχα[ρίστηριον]».

151

Ἀναθηματικὴ δίστιχος ἐπιγραφή κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου
κεκοσμημένη ἄνωθεν καὶ ἀριστερόθεν τῶν τριῶν Νημῶν, ὕψ. 0,32, πλ.

1) Ζωσίμου, II, 9—Εὐδοκίου, X, 2.

2) Λάμπρου Σ.π., Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ', σελ. 200, κ. ἔξ.

3) Διονυσίου Ἀλ. Ρωμ. ἀρχαῖοι, III, 44.

4) Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀνεκδοτὰς παραγομένης ἡμῖν πρὸς ἀνάγκησιν καὶ
δημοσίευσιν μετὰ τῶν ἀπολοφῶν ὑπ' ἀρ. 151 καὶ 152 ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ
μουσείου Φιλιππουπόλεως κ. Τσόντοφ, τοῦ διενεργήσαντος καὶ τὰς ἐν Χιόρῳ ἀνα-
σκαφάς.

0,40 καὶ πᾶς, 0,04 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Χισιά παρὰ τῷ βαλανεῖω Χα-
β ο ὐς (δεξαμενὴ).

Ἐκ τῆς πληθύος τῶν συνυρεθέντων τμημάτων τοιούτων ἀνεπαρ-
φῶν ἀναγλύφων κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ ἐκεῖ
Ρωμαϊκοῦ βαλανείου εἰκάζεται ὅτι ἐν τῷ χώρῳ ἔκειντο ὑπὸ τῶν ἱερῶν
τῶν Νυμφῶν, Νυμφαῖον. Τὸ βαλανεῖον ἀποκαλύφθην ἦτο ναρογα-
λίον (ἐπόικον). Ἀπὸ τοῦ γ'. αἰῶνος.

«..... ΣΟ]ΥΡΑ ΥΠΕΡ [Ε]ΥΧΤΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ]
[ΚΥΡΙΑΙΣ ΝΥΜ]ΦΑΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.» τ. Ξ. [ἡ δεινα (θυ-
γάτηρ ἡ γυνὴ) Σοῦρα ὑπὲρ [ἐ]υχτῆς καὶ τῶν [ιδί]ων Κυρίας Νύμ]φαις
εὐχαριστήριον (ἀνέθρην).

Λέπει τὸ κύριον ὄνομα τῆς γυναίκος· τὸ δὲ Σοῦρα εἶναι πῶς.
γενικῆς, ὄνομα. ὁ Σοῦρα καὶ ὁ Σοῦρις, γνήσιον Θρακικὸν ὄνομα.²⁾
Σύνθ. Σοῦρι γέθης, Σοῦράτραις κτλ.

152

Μονόστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς κεκομ-
μένης ὁριστερόθεν κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον, εἰ μὴ πλέον, καὶ πλαισιου-
μένης διὰ ταινίας νῦν, πλ. 0,60 καὶ ὕψ. 0,50 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφή εἶναι
κεχαλασμένη ἐν τῷ κάτω μέρει ἐν τῷ βαθυτέρῳ τοῦ πλαισίου τῶν πεδίων
ὅπου εἶναι κενόν. Προέρχεται ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων τῶν ἐκ τῶν χρόνων
ἢ μεταγενεστέρων κατὰ αἰῶνα.

«.....-ΗΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΗ ΤΥΧΗ Ε[ΣΤΗ-
ΣΕΝ].»³⁾ τ. Ξ.

«.....-ης Διάκονος ἐκ τῶν ιδίων τῇ Τύχῃ [ἐ]στησεν».

153

Ἐπιγραφή ἀναθηματικὴ δικτάστιχος. Λατινικὴ ἀποτελούσα τετράστι-
χον ἡρωελεγείον ἐπὶ μαρμαρίνου βύθρου ἀνδράντος ὕψ. 1,80 μέτρ., πλ.
κατὰ τὴν βάσιν 0,80, ἐν τῷ μέσῳ 0,70 καὶ πᾶς, 0,73 τοῦ μ. ἀπολήγοντος
εἰς ἀνθῆμα κατεστραμμένα. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ὧς στήλης βύθρου ἐμ-
προσθεν ἦτο πρότερον κεχαλασμένη ἐλληνικὴ ἐπιγραφὴ, ἣς ἀποσπασθεῖς
πλὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ κανόνος· «Ἀγαθὴ Τύχη» καὶ μὴ καλῶς λειανθείσης τῆς

1) Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀνέκδοτος.

2) Ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, πρὸς τῆς γλώσσης τῶν Θρακῶν, Θρα-
κικά, τομ. Δ'. ἔτος 1933, σελ. 105 ἐν τῇ λ. Σοῦρα.

3) Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀνέκδοτος.

ἐπιφανείας ἐξαράχθη ἡ λατινικὴ ἐπιγραφή, χρησιμοποιηθέντος τοῦ βά-
θρου διὰ τὸν ἀνδράντα τοῦ εἰς ὃν ἀναφέρεται ἡ ἐπιγραφή στρατηγῶν.
Πιθανῶς δὲ ἐχρησιμοποιήθη καὶ αὐτὸς ὁ πρότερος ἀνδρᾶς, ἀντικατα-
σταθεῖς μόνος τῆς κεφαλῆς, ὡς πολλὰκις ἐγένετο κατὰ τοὺς χρόνους
ἐκείνους, καθὼς ἀντικατεστάθη καὶ ἡ ἐπιγραφή, ἐξ οὗ καὶ ἡ μὴ καλὴ
λειανσις τοῦ πεδίου αὐτῆς.

Τὸ βάθρον ἀνευρέθη εἰς βάθος 2 μέτρων ἀπὸ τοῦ νῦν ἐδάφους ἐκ-
σκαπτόμενον παρὰ τοῖς λειψάνοις τῶν θεμελίων τοῦ ἀνατολικοῦ Ρωμαῖ-
ου.

κοῦ τῆς κάτω πόλεως τείχους, ἐν ᾧ χώρῳ ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο τὸ Ἀσκλη-
πείον, καταστραφέν κατὰ τὴν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Γότθων πολιορκίαν
(251 μ. χ.) ὡς ἐκτὸς τῶν τειχῶν κείμενον. Ἐπέκειτο δὲ ἐπὶ τετραπλεύρῳ
ἐνὸς τετραγ. μέτρων ἐκ γρανιτίνου πλακῶς πᾶς, 0,20 τοῦ μ. Βαθυτέρον κατὰ
ἐν μέτρον ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ βύθρου εὐρέθη τὸ ἔδαφος ἐπεστρωμένον
διὰ μεγάλων ἐκ γρανιτίνου πλακῶν (2×1 τοῦ μ.). Ῥωαῖνοι κατὰ τὰς ἐκ-
σκαφὰς ἀνευρέθησαν καὶ τμήματα τετραπλεύρων μαρμάρων ὑπὲρ τὸ μέ-
τρον, τεμάχια μαρμαρίνου θρηγκοῦ καὶ μάρμαρα πεπρωκτομένα. Ἐκ τῶν
παρὰ τῷ βύθρῳ εὐρεθέντων χαλκίων νομισμάτων τοῦ Λαυρίου καὶ τοῦ
μεγάλου Κωνσταντίνου καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐπιγραφῆς, ἀρχὴ τοῦ τε-

τάρτου αἰῶνος. Ἐκ τῶν παρατιθεμένων δύο εἰκόνων φαίνεται ὁ τύπος τοῦ βάρθρου καὶ ὁ τῶν γραμμάτων. Ἡ ἐπιγραφή κατ' ἀνάγνωσιν τοῦ συλλογῆς ἔχει ἐμμέτρως ὡς:

† Hic est quem cernis equitum peditumque magister,
consul, patricius imperi[ae] parens.
Ipse triumphato(r) rediit nunc victor ab orbe,
gloria Romanis Tubasius Cituis. 1)

Τριuμφaтo, ἂν μὴ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίσημα, ὅσπερ τὰ: multo, cito, tuto, crebro, necessareo κτλ. δέον ν' ἀναγνωσθῇ triumphato(r) παραληφθέντος ὑπὸ τοῦ χαράκτου τοῦ r ἔξ ἀβλεψίας πρὸ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἐτέρου τοῦ rediit.

1) Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀνέκδοτος.

Tubasius, πρωτοφανὲς κύριον ὄνομα, ἐκ τοῦ tuba (:) (σάλπιγξ) πρὸλ. tubicen.

Cituis, πάντως ἐκ τοῦ citus (cieo-cio)=ἐνίκητος, ταχύς. Ὁ εἰς—i s σχηματισμὸς ἀντὶ εἰς—us παράδοξος. Cituis=celer.

Ab orbe: orbis=ἡ οὐκυμένη καὶ αὐτὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀφαιρετικὴ αὐτοῦ εἶναι orbis καὶ οὐχὶ orbis, τοῦ δὲ urbs εἶναι urbe, ὑποβάσιον μᾶλλον ὅτι ἐχαράχθη κακῶς orbis ἀντὶ urbe, (πρὸλ. urbe et orbis). Urbs δὲ ἡ πόλις καὶ ἰδίως ἡ Ῥώμη. Ὡστε ὁ T. κατὰ ταῦτα κατήγαγε θρίαμβον ἐπανελθὼν ἐκ Ρώμης. Ἡ ἐπιγραφή σμυθαίνει:

«Ὁὗτος, ὃν βλέπεις, εἶναι ἱππέων καὶ πεζῶν ἄρχων, ἕπατος, πατρίκιος καὶ τοῦ κράτους ὑπὸ κρῆτος. Ὁ αὐτὸς ἐν θριάμβῳ ἐπανῆλθε τῶρα νικητὴς ἐκ τῆς Πόλεως, δόξα εἰς τοὺς Ῥωμαίους—ὁ Τριuμφaтoς Κιτoίς(εἰς).»

Καὶ ἀρεὺ prēs ἐν ἀρχαιογραφεῖ ἐλεγείῳ:

† Ὅν καθορᾷ πεζῶν τε καὶ ἱππῶν ἀγός ἐστι,
πατρίκιος δ', ἕπατος, πετιθόμενος βασιλεῖ.
Νῦν ἐπὶ νείκῃς ἐκ πολέμου κατήγε θρίαμβον,
τοῦ Ῥωμαίου τοῦ κράτος Κιτoίς.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

154

Ἐπιγραφή ἐπίστασις ἀναθηματικὴ, κεκοιμένη ἄνωθεν, ἐπὶ ἔξ ἀφοστολήθου στήλης κεκοιμένη; ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ἔφ. ἀριστερόθεν 0,45, πλ. 0,55 καὶ πᾶχ. 0,50 τοῦ μ. χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν εἰς τὴν τειχοδομίαν τοῦ νοτιανατολικοῦ τείχους; τῆς κάτω πόλεως, νῦν δὲ ἀποκαλυφθείσης μετὰ τὴν κατάρκυσιν τοῦ τείχους. Ἐκ τῶν σφραγισμένων ἐπὶ στίχων πλὴν τοῦ πρώτου κεκοιμένων ἐν μέτρῳ καὶ τετρημένων καὶ τοῦ δευτέρου ἐν τέλει τετρημένων, οἱ λοιποὶ ἀναγινώσκονται καλῶς. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 0,03 τοῦ μ. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος. Κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν τοῦ συλλογῆς καὶ συμπλήρωσιν ἡ ἐπιγραφή ἔχει:

«[E]NKPATIAS ΠP[OMAXOS MEΓAΣ:]
NEIKHΣAΣ AΓΩNΑΣ IEPOYΣ EIS ...
A AΣTIKOYΣ EIS AΠAΣAN THN OIKOY-
MENHN ΠANKPATIOY MEN TEΣΣA-
PAKONTA ΠAAHΣ AE ENNEA
[Y]ΠO EΠIΣTATHN AYP. ΘEOAΩPON
KYMAIOY. EYTYXΩΣ»

ἦτοι «... [E]νκρα-
τ(ε)ίας προ[μα]χος μέ-
γας;] νεικήσας ἀγῶνας
ιερούς E[is] [ei:] a ἀ-
στικούς εἰς ἅπασαν
τὴν οἰκουμένην, παν-
κρατίου μὲν τσσαρά-

κοντα, πάλης δὲ ἐννέα [δ]πὸ ἐπιστάτην Αὐθ (ἥλιον Αὐρηλίον) Θεόδωρον Κυμαίων. Εὐτυχὼς 3).

Ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου στίχου εἶναι τετραμμένα δύο ἢ τρία γράμματα, ὧν τὸ πρῶτον ὁμοιάζει πρὸς Ε.

Ἐκ τούτου δύσκολος καθίσταται ἡ συμπλήρωσις τῆς λέξεως, ἥτις προφανὸς εἶναι ὄνομα ἀγώνων. Νὰ ὑποτεθῇ ὅτι οὗτοι εἶναι ΕΙΣΕΙΑ=Εἴσεια (ι) πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἰσιδος, ἥτις γράφεται καὶ Εἰσις:

Συμπλοχὴ γραμμάτων ἀπαντᾷ μόνον μία, ἣ ἐν τῇ λέξει ἐννέα αὐτοῦ Ν μετὰ τοῦ Ε.

Ἐπιστάτης ἐν τοῖς γυμνασίοις, ἀγῶσι καὶ βραβεύς αὐτῶν, ὁ ἐπιστατὼν καὶ δικάζων τοὺς ἀγῶνας¹⁾.

Ἐκ τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς καὶ ἐξ ἄλλης εὐρεθείσης ἐν Τραϊανῇ Αὐγούστῃ καταφαίνεται ὅτι ἐπὶ ὁωμαιοκρατίας ἐκκλιπεῖτο σπουδαῖος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θράκη δ᾽ Ἀθλητισμός. Εἰς τοῦτο ἐμολογούμενος συνετέλουν καὶ οἱ ἐν Φιλαπποπόλει τῶν ὀνομαζομένων ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ τῆς σταδίου πανθρακοὶ ἀγῶνες, τὰ Κενδρεῖσι αὐτῶν Πυθία. Ἀντιστρώφως ἀγνοῶντες παραμένει ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ δεινοῦ τούτου Φιλαπποπολίτου παγκρατιστοῦ, ἐνθ' περιεσθῇ ἡμῖν τὸ Τραϊανέως δεινοῦ δρομέως Φρόντονος Λιοφάνους 3). Πολλὰ τῶν νομισμάτων τῆς Φιλαπποπόλεως ἀφοροῦν ἀθλητικὰς παραστάσεις.

155

Ἐπιγραφὴ πεντάστιχος ἀναθηματικὴ, κεκομμένη ἀριστερόθεν καὶ ἀποθνήσκουσα ἐπὶ τμήματός μαρμαρίνου βάθρου ὑψ. νῦν ἀριστερόθεν 0,39—δεξιόθεν 0,24, πλ. 0,45 καὶ πᾶς ἀριστερόθεν 0,25—δεξιόθεν 0,10 τοῦ μ. καὶ τετυμμένον κατὰ τὸ μέσον σχεδὸν καθέτως. Τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ βάθρου ἐχρησιμοποίηθ' ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν εἰς τὴν τοιχοδομίαν τοῦ αὐτοῦ τείχους. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι 0,04 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ προσέρχεται ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡλιοβαλίου 218—222. Κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν καὶ συμπλήρωσιν ὑπὸ τοῦ συλλογῆς ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει:

[Τ]ΟΝ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ τ. ἔ. [Τ]ὸν ἀγωνοθέτην τῶν πρώτων Πυθίων
[Τ]ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΠΥΘΙ
Κενδρεσίον [Αὐρηλίον] Σελάστην ὁ τῶν
ΟΝ ΚΕΝΑΡΕΙΣΙΑ ΟΝ [ΑΥ-
[Ρ.] ΣΕΛΑΣΤΗ [ΗΝ Ο ΤΩΝ
ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΔΗΜΟΣ. ΕΥΤΥΧΩΣ 3).]).

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

2) Σοφοκλέους Ἡλέκτ. 690.—Πλάτωνος, νόμοι, 12,649.

3) Μ. Ἀποστολίδου, Συλλογὴ ἐπιγρ. Τραϊανῆς Αὐγούστης, ἀρ. 20.

Ὁ πρῶτος στίχος ἀπέχει τοῦ ἄνωθι αὐτοῦ κανόνος 0,20 τοῦ μ. Συμπλοκαὶ γραμμάτων ἐν μὲν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῶν ΤΗΝ, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ΟΝΠ (τῶν Πυθίων) ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῶν ΟΝ (Πυθίων).

Ἐπειδὴ ἀγωνιστικὰ δροακλίνα μετὰ τὰ Φιλαπποπολιτῶν, κοπέντα ἐπὶ τοῦ Καρακάλλου, φέρουσι μόνον τὴν ἐπιγραφὴν «ΠΥΘΙΑ—ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ἐν Φιλαπποπόλει», ἔτερα δὲ τοιαῦτα κοπέντα ἐπὶ τοῦ Ἡλιοβαλίου φέρουσι τὴν ἐπιγραφὴν «ΚΕΝΑΡΕΙΣΙΑ ΠΥΘΙΑ Φιλαπποπόλεως νεωκόρου»¹⁾, ἔπεται ὅτι οἱ τοιαυτοὶ ἀγῶνες Κενδρεῖσι αὐτῶν Πυθίων Ἡλιοβαλίου ἠνώθησαν μετὰ τῶν Πυθίων μεταβληθέντες εἰς Πανθρακικούς. Ἀγωνοθέντες ἐν τῶν πρώτων τούτων Πυθίων Κενδρεῖσιων ἀγώνων ἦτο ὁ Σελάστης, εἰς ὃν προφανὸς ὁ τῶν Φιλαπποπολιτῶν δῆμος εὐχαριστῶν ἔστησεν ἀνδριάντα, εἰς τὸ βάθρον οὗτους ἐγκατέστη ἡ προκειμένη ἐπιγραφὴ.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐκφαίνεται ὅτι ἡ ἐν Σοφίᾳ εὐρεθείσα κεκομμένη ἐν ἀρχῇ ἐπιγραφὴ «...θίων τῆς πρώτης[ς] τετραετηρίδος κατὰ τὸ ὄνομα τῆς κρατίστης βουλῆς καὶ τοῦ ἐρωτάτου δῆμου ἀγωνοθετούντων» (βουλ[ίαν] Φιλοπάριον καὶ Φουλβίον Ἀσκαίων Ἀντωνιανῶν Ἀντωνίου καὶ Ἀντωνιανῶν Ἀσκληπιάδου καὶ Ἀρρίου Πάππου²⁾ ἀπὸ τῶν ἀγωνοθετούντων [Κενδρεῖσιων τῶν Πυθίων, διότι τῶν ἀγῶνων ἀπὸ τῶν ἀγωνοθετῶν, ὡς διαπιστοῦται ἐκ τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς, ἀπὸ λοιπὸν νὰ παραμείνῃ μόνον Πυθίων συμπληρωθῇ Ἀλεξάνδρειων Πυθίων, ὧν τῶν πρώτων ἀγωνοθετὰ ἦσαν οἱ μνημονευόμενοι πέντε πολῖται τῆς Σεβαστικῆς ἢ Φιλαπποπόλεως. Τῶν ἐν Φιλαπποπόλει ἀγώνων, κατὰ τὴν τέλει τῶν ὁποίων συνέζητο εἰς τὴν μετοβολὴν τῆς Θράκης τὸ Κοινὸν Θράκων, μετείχον πάντες οἱ Θράκες, ἐπομένως ἀγωνοθετοῦνται αὐτῶν ἡ δυνατόν νὰ εἶναι πλὴν τῶν Φιλαπποπολιτῶν καὶ πολῖται καὶ ἄλλων τῆς ἐπαρχίας Θράκης πόλεως, οἷον τῆς Παναλίας, τῆς Σεβαστικῆς, τῆς Τραϊανῆς Αὐγούστης.

Τὸ ὄνομα Σελάστης εἶναι ἑλληνικώτατον ἐκ τοῦ σελάω—

1) «Πύθια ἐν Φιλαπποπόλει» Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 392, ἀρ. 74. «Αλεξάνδρεια Πύθια» Eckhel, doctrina numorum veterum, II, 43. «Κενδρεσία Πύθια» αὐτόθι I, σελ. 41 καὶ IV, σελ. 437. Πορλ. καὶ CIA, τόμ. III, 129. Arch. epigr. Mitth. τόμ. XIX, σελ. 231. «Φιλαπποπόλεως νεωκόρος» Mioune et, description des médailles antiques, I, 417. Suppl. V, 68 κξξξ.

2) Dobrotsky, Arch. epigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 110, ἀρ. 13 καὶ Shornik, τόμ. XII, σελ. 322, ἀρ. 1. Kalinka Denkmäler in Bulgarien, σελ. 99, ἀρ. 102.—Kazarov, Συμβολὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς Σοφίας ιστορίαν, ἀρ. 10.

σε λ α ζ ω (σέλας): πρβλ. ἐράω—ἐραστής—'Εράστης—γελάω—γελαστής—Γελάστης κτλ.

156

*Επιγραφή ἀναθηματική μονόστιχος ἄνωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου κεκοιμημένου κάτωθεν τῶν θεῶν τῆς ἡγείας. Τὸ ἀνάγλυφον νῦν ἔχει ὑψ. 0,22, πλ. 0,25 καὶ πλάχ. 0,05 τοῦ μ. Ἀριστερόθεν παρίσταται ἡ 'Υγεία κρατοῦσα τὸν ὄφιν, δεξιόθεν ὁ 'Ασκληπιὸς ἐν ἱματίῳ ἔχων τὴν δεξιὰν τεταμένην πρὸς τὰ κάτω, ἀμφότεροι κατ' ἐνώπιον, ὧν τὰ ἀπὸ τῆς ὁσφύος πρὸς τὰ κάτω εἶναι κεκοιμημένα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ Τελεσφόρος φέρων ἐπὶ κεφαλῇς κανσίαν, οὐ μόνον ἡ κεφαλὴ διασφύζεται. Εὐρόθῃ κάτωθεν τοῦ λόφου τῶν Σχοινοβατῶν εἰς βάθος ὑπὲρ τὰ τρία μέτρα. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 0,025 τοῦ μ. Συνδεδεμένα γράμματα εἶναι τὰ: Π Ι Ω Κ. Κατ' ἀνάγνωσιν τοῦ συλλογῆος καὶ ἀντιγραφῆς ἡ ἐπιγραφὴ, ἣτις εἶναι καμπυλοειδής, ἔχει: «ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΚΕ (sic) ΥΓΕΙΑ», ἥτοι «Κυρίῳ 'Ασκληπιῷ κέ (sic) 'Υγείᾳ». Πάντως ἐν τῷ καίτῳ περιθωρίῳ τοῦ ἀναγλύφου ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθετοῦ κεχαραγμένον. Τὸ ἀνάγλυφον προέχεται ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος καὶ εἶναι ἱκανῶς καλῆς τέχνης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

*Εννεάστιχος ἀναθηματικὴ εὐχαριστήριος ἐπιγραφὴ ἐπὶ ἀπὸ κινδύνου σωτηρίας ἐπὶ μικρᾷ δρεχαλκίνῃς πλακῆς ὑψ. 0,078, πλ. 0,079 καὶ πλάχ. 0,01, εὐρεθείσας ἐν Φίλιππουπόλει. Ἡ πλάξ ἑκατέρωθεν ἔχει λαβίδα, ὧν ἡ δεξιὴ ὄνει εἶναι ἐκκεκομμένη. Προέχεται ἀπὸ τοῦ β'—γ' αἰῶνος.

«Αἰ ὕψις[τ]φ Γ(αῖος) Μά[λ]λιος Ἀγαθόπους ὑπὲρ τῆς τῶν πατρῶνων Γ(αῖου) Μα[λ]λίου Ἀκίλου κα(ὶ) Φλαυδίας Τιούτης καὶ τέκνων αὐτῶν σωτηρίας καὶ ἐαυτοῦ χαριστήρι(ο)ν»¹).

*Ο Kazarow ἀναγινώσκει Μ α ῖ λ ι ο ς.—Μάλλιος καὶ Μάνλιος, λατ. Mallius καὶ Manlius, σύνθηδες οἰκογενειακὸν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὄνομα. Π α τ ρ ω ν ἐκ τοῦ λατινικοῦ patronus, ὁ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις π ρ ο σ τ ἰ ἄ τ η ς, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ὁ ἀφιερωτὴν τὴν ἐπιγραφὴν ἦτο δούλος τῆς ἡ ἀπελευθέρου (libertus), ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου του. Τὸ ἐπίθετον Ἀ γ α θ ὁ π ο υ ς ἐδόθη αὐτῷ, διότι διὰ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του προσεκοιμήσατο αὐτῷ εὐνυχίαν, εἶχε δηλ.

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος. Πρβλ. τὴν ἐκ' ἀρ. 74 Συλλογῆς ἐπιγραφῶν Τραϊανῆς Αἰγυπτῶς.

2) Kazarow G. Ἐπετηρίδις Ἐθν. βιβλ. καὶ μουσείου Φίλιππουπόλεως, ἔτ. 1923, σελ. 201, ἀρ. Π.

ὡς λέγεται παρ' ἡμῖν, κα λ ὁ π ο δ α ρ ι κ ὁ. Τὸ ὄνομα Τ ι ο ὔ τ η ἀπαντᾷ καὶ ἀλλασοῦ¹).

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

3

Κατὰ τὴν παρατιθεμένην φωτογραφίαν τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ συλλογῆος αὐτοῦσας ἢ ἀνάγνωσις αὐτῆς καὶ συμπλήρωσις ἔχει:

«Κέλσος· Αὐ[τ]ο(ῆ) λ ι ν]
Μακεσάτος
ἔστης, Νέα[ν]-
δρος ἀνέστησε
[εὐ]χαριστήριον)
Κέλτο...
Βου...

*Ὡς ἐν τῇ πέμπτῃ γραμμῇ τὸ ἥμισυ τοῦ πεδίου αὐτῆς εἶναι ἐντελὸς λείον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἀφείθη κενόν, ἵχνη δὲ διασφύονται μόνον τῶν γραμμάτων ΕΥ πρὸ τοῦ χ α ρ (εὐχαριστήριον).

*Ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς γραμμῆς στοιχεῖα εἶναι μεγαλύτερα τῶν τῶν προηγουμένων κατὰ 0,01 μ. καὶ διάφορα αὐτῶν κατὰ τὴν γραφὴν,

1) Ἴδε ἐπ. ἀρ. 71,

εἰκάζεται ὅτι ἀρχικῶς ἡ ἐπιγραφὴ κατέληγεν εἰς τὸ <εὐ>χαρι (στ ἡ ριο ν), ἐν μεταγενεστέρῳ δὲ χρόνῳ προστεθῆσαν τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα πρώτους εἶναι δνόματα συναναθεῖναι, δυσσυνληήρωτα.

Ἄν ἡ γενομένη συμπλήρωσις εἶναι πιθανή, ὅπερ ἐκ τῆς αὐτοφίας τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ἀμφίβολον, δέον τὰ σημειωθῆναι ὅτι ὁ τῶν Δακῶν βασιλεὺς Βυρεβίστας μνημονεύεται ἐν ψηφισματι εὐχαριστηρίῳ τῆς Διονυσιοπόλεως, οὗτ' ἔτι 'Οδησσού, πρὸς τινὰ τῶν συμπολιτῶν διὰ τὰς πρὸς τὴν πόλιν τὸν ὑπηρεσίας· καὶ τὸ ἐν αὐτῷ χωρίον τὸ ἀφ' ὧν εἶς τὸν βασιλεὺς ἔχει: «... τοῦ βασιλέως Βυρεβίστα, πρώτον καὶ μεγάλου γεγονότος τῶν ἐπὶ Θράκης βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐπὶ πέραν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν ἐπὶ τὰδε κατεισχηκότων».) Τὸ ὄνομα Μακροσάτος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 45 ἐπιγραφῇ.

Συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς 49.

Τὰ δνόματα τῶν μετοικησάντων Θρακῶν εἰς τὸ ἱδρυθῆν ἐμπορίον Πίεζος²⁾.

Στὴν α'. Κώμης Σκελαβόρης: [Βό]ζης[ς] Μονκατράλεος. Δόλης[ς] Μο[ν]κατράλεος, Βεΐθης Βάδρον, Αὔδης Κέλσον, [Βε]θ[ι]ά[ς] Τάρσον, Μονκατράλης Ἄθνος, Μονκατράλης Βειθίηνος Βόσις, Μονκατράλης Βεΐθνος, Μονκατράλης Δίνεος, Ἀρλιόνης Τάρσον σὺν ἀδελφῷ, Κώμης Σκελαβόρων: Αἰλουπόρος, Αἰλουπόρος, Τραβένεος, Μονκατράλης Μονκατράλεος σὺν ἀδελφῷ, Μονκατράλης Αἰλουπόρος, Μονκατράλης Μονκατράλεος, Ἐπτήραλης Αἰλουζένεος, Βεΐθης Μονκατράλεος, Σάλας Μονκατράλεος, Βεΐθης Ἐπτήραλεος, Ἐπτενίς Κρήσκοντος, Κότης Κωρόσσον, Μονκατράλης Ρημητάλκον, Μονκατράλης Ἐπτενέος, Μονκατράλης Σπαρόσκον, Μονκατράλης Βύθον, Μονκατράλης Ἐβφογένεος σὺν ἀδελφῷ, Μονκατράλης Μονκατράλεος, Ταρσῆς Μονκατράλεος, Σίδμωνος Βύθον, Ἐπτήραλης Μονκατράλεος, Κώμης Κροσάλοπαρων: Αἰλουζένις Β[ο]ρζιζέν(ος), Αἰλουζένις Λειβίθνος, Αἰλουζένις Μονκαπόρε(ος), Ἐπτή[π]ροιος Μονκατράλεος, Μονκαπόρος Ἀντιόχον, Μονκαβίθνος Δισόρον σὺν ἀδελφοῖς, Βρινκάζεις Ἐπτακένθον, Βρινκάζεις Αἰλουζένις, Βρεζενίς Βεΐθνος, Γύλκωνις Αντουτράλεος, Σθεΐλκας Βρεζένεος, Δισκοῦπορις Βρεζένεος, Βεΐθης Λειβίθνος, Ἐπτακέν[ν]ιθ[ος] [Μ]ονκατράλε[ος], Μονκατράλης Μονκατράπορος, Μονκαπόρις Μο[ν]κατράλεος, Μονκαπόρις

Βεΐθνος, Μονκά[π]ρορις Δορζένθον, Σαβεῖνος Σαβεῖνον, Σοῦρις Αἰλουζένεος, Σεκοῦνδος Μονκατράλεος, Σοῦρις Βρινκάζερος σὺν ἀδελφῷ.

Στὴν β'. Κώμης Σκεπατόν: Κέλσος Δαληπόρεος, Μονκατράλης Βόσεος, Μο[ν]κατράλης....., Σκαυριανὸς Σκαυριανού, Αντουτορις Βεσοδόθον, Σοῦρις Δολῆνος Παντάς σὺν ἀδελφῷ, Κώμης Γελονπαρων: Αὐθ[ι]λοῦζενις Αἰλουζέν[ν]εος, Αντουτράλης Βε[ι]θ[ι]θνος, Μονκατράλης Μο[ν]κατράλε(ος), Μονκατράλης Σαθῆνος, Μονκατράλης Βεΐθνος, Μονκατράλης Δισκοῦπόρεος <Μ> Μονκατράλης Αἰλουζέν[ν]εος[ς], [Δ]ισκοῦπόρος Βρινκάζ[ς]ερος[ς].—αρκων, [Διο]μ[ι]θ[ρ]η[ς] [Δ]ιομ[ι]θ[ρ]η[ς] [Μο]νκατράλης [Δ]ο[ι]β[ε]νος, Φ(άβιος) Μ..[σ]κε[ρ]ε[ς]της, Κώμης Κονοπίος: Μονκαπόρις Βεΐθνο[ς], Βραστήραλης Μονκατράλεος[ς], Μονκατράλης Βρεζένεος, Μονκατράλης Βεΐθνος, Μονκατράλης Μονκατράλεος, Κώμης Βαζοπαρων: Βεΐθης Τήρον, Βαστοκί[α]ς Βεΐθνος, Αντιούτράλης Βειθν[ρ]άλεος[ς], Λιασκούπορις Μο[ν]κατράλεος, Αντουτράλης Αντουτράλεος, Διμ[ο]ρ[ο]σθένης Τήρον, Δριν[σ]εΐστας Β[ο]ρζιζένεος Ἐρμογένης, Αντουτράλης Σάλονος, Κέλσος Μονκαπόρος, Μονκατράλης Μονκαπόρος, Μονκατράλης Βρεζένεος, Μονκατράλης Δισκοῦπόρος, Μονκατράλης Δαληζάλεος, Μονκατράλης Σάλον, Μονκατράλης Αντουτράλεος, [Μο]νκατράλης [Μα]κροσάτος, Ἐπτήραλης Αντουτράλεος, Σάλας Δερόδονθον, Σάλας Κέ[λ]κ[ος], Σοῦρις Βρινκάζερος, Μονκατράλης Μονκατράλεος, Αὐθ[ι]λοῦζέν[ν]εος, Μονκατράλης Μονκατράλεος, Μονκατράλης Αἰλουζέν[ν]εος, Ἀπτιζό[ς] Αντουτράλεος, Βρινκάζεις Αἰλουζέν[ν]εος, Βρινκάζεις Δολῆνος, Βουζέν[ν]εος Βεΐθνος, Βεΐθης Βειθν[ρ]άλεος, Αντουτράλης Δολῆνος Τραβένεος.

Στὴν γ'. Γενικεΐκας Αἰλουτράλεος[ς], Αντουτράλης Δισκοῦπόρος, Δόλης Σα[λ]οντα[ρ]άλεος[ς], σα[ς]...., ια[σ]ον[ς], Δόλης...., Ἐπτήραλης Δολῆνος, Διο[ι]πόρις Σάλον, Δόλης Αἰλουτράλεος, Δρινοστάς Διουκεΐλον, Ἐπτήραλης Βειθν[ρ]άλεος, Ἐπτήραλης...κίδον, Κίστωρ Αἰλουζένεος, Κέλσος Δρινοστόκον, Κέλσος Σάλον [σ]ὺν ἀδελφῷ, Μονκατράλης Γε[μ]...ε[λ]ιθον, Μονκατράλης Βρινκάζερος, Μονκατράλης Δολῆνος, Μονκατράλης Δαληζάλεος Π...ος, Μονκατράλης Δισκοῦπόρος, Μονκατράλης Βρεζένεος, Μον... Μονκατράλεος σὺν ἀδελφῷ, Μονκατράλης [Διου]ζέν[ν]εος, [Μονκατρά]λης Αντουπόρος, Μονκατράλης Μονκαπόρος, Μονκατράλης Μονκαζάλεος, Μο[ν]κατράλης Μονκατράλεος, Μονκατράλης Σε[φ]ίθον, Μονκατράλης [Βε]θ[ι]θνος, Μονκατράλης [Α]ντουτράλεος, Μονκατράλης Διομ[ι]θ[ρ]η[ς]ερος, Μονκαπόρις Μονκαπόρε[ος] κληρονόμος Ρονσιόκον Βεΐθνος, Σάλας Δολῆνος, Σκέλης Δισκένθον, Σκέλης Δολῆνος, Σεύθης [Δα]ληζάλεος, Ταρσῆς Βρινκάζερος, Τήρης Βεσοδόθον σὺν ἀδελφῷ, Τήρης Κέλσον, Ταρσῆς Μονκατράλεος, Μ(αρκος) Αὐθ[ι]λῆνος Ἀβίδιος Τίτος, Δόλης Δρινοστόκον, Μονκατράλης Δολῆνος, Σάλας Μονκαπόρος, Σκέλης Κέλσον, Αντουτράλης Αντουτράλ(εος), Κώμης [Σ]κεπαρονεῖλον: Ἰούλις

1) Kallinka, Denkmüller in Bulgarien, σελ. 86, ἀρ. 95.

2) Jireček, Archeol. epigr. Mittheil., X, 95.—Dumont—Homolle αἰτάθ, σελ. 347, ἀρ. 61.—Dobronsk y, Sbornik, XII, σελ. 250, ἀρ. 29 καὶ Bulletin de corresp. Hellén. ἐτ. 1896, σελ. 374 κῆς, πινάξ XII—XIII, Sene, Bull. de corr. Hell. ἐτ. 1898, σελ. 180 κῆς, πιν. II. Dittenberger Sylloge inscr. Graec. fasc. II, ἀρ. 932. Cagnat, inscr. gr. Gott. I, σελ. 251, ἀρ. 766. Kallinka, Denkmüller in Bulgarien, σελ. 29 κῆς, ἀρ. 34.

Ααλ<τ>ηράλειος, Μοναγιάνος Διβρεϊ, Ίξενει(ος), Σα[έ]λης Σάκθον, Θύ-
λης 'Απολλοδώρου, Φίλιππος Φίλιππου, Αυτούτράις Μονκατράις, 'Εφ-
[έ]της, Κώης Βονσιπαρόν, Μονκατράις Μονκατράις.

Στήλη δ'. Οἱ πρόδοτοι οἰκίητορες: 'Αρχέλιος, 'Ακύλον, 'Αντό-
νιος 'Αντωνίου, Γ(άος) Ουδάλειος Ρούφρος, Μοναγιάνος Μονκατό-
ρος, Μοναγιάνος 'Ακύλον, Ουδάλιης Ουδάλεντος, [Ουδ]αλί[ει]ρος Ρου[φ]ρος
Σκωνισσ[έ]·ιον, Ρουφάς Στ[ε]φανόν, Φι(άριος) Μοναγιάνος·.

Εἶτα ἀκολουθεῖ τὸ edictum τοῦ ἀντιστρατήγου.

Ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἐπιγραφὴ διαπιστοῖ τὸν συντελεσθέντα ἦδη κατὰ
τὸν δεύτερον αἰῶνα ἐξελληνισμὸν τῆς ἐπαρχίας Θράκης. Διότι ἀναμφι-
βόλως αἱ μνημονευόμενα 9 Θρακικὰ κῶμαι (Βαζόταρα, Βονόπαρα, Γα-
λοτάρα, Κρασαλόταρα, Στρατόταρα, Κούτσιον, Σάξτια, Στροννεῖλον
καὶ Σκελαφρία), εἰς ὃν συγκαταβῇ τὸ ἐμπρόσθεν, ἐν ᾧ ἀκριβῶς ἡ ἀπὸ Φιλιπ-
πουπόλεως στρατιωτικὴ ὁδὸς διεκδιχέτο πρὸς τὴν Τραιανὴν καὶ πρὸς
τὴν 'Αδριανούπολιν, ἔκκειτο μεταξὺ Φιλιππουπόλεως καὶ Τραιανῆς. Ἐκ
τῶν ἀναγεγραμμένων 165 μετοίχων οἱ πλείονες φέρονται γνήσια Θρακικὰ
κῆρια καὶ πατρονυμικά ὀνόματα ἐξελληνισμένα γραμματικῶς, ὀλιγώτεροι
δὲ Θρακικὰ μεθ' 'Ελληνικῶν ἢ Λατινικῶν πατρονυμικῶν καὶ τάντα πάντα
καὶ μόνον 7 πλήρη Λατινικά καὶ 3 ἑλληνικά ἀπὸ τῶν ἡσάν οἱ
πρόδοτοι ἐκ τῶν 9 οἰκίητορες. **ΑΚΑΔΗΜΙΑ** ἀντικειμένου ἀσπληνιζοῦ
κατόπιν ἐκ τῆς βίαιος τὸν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κερὶον καὶ πατρονυμικῶν
δεικνύει τὴν κατὰ τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον (ἐν ἀρχῇ) αἰῶνα ἀνευθεὶ
χρήσιν τῶν παρὰ τοῖς Θραξί τῆς ἐπαρχίας Θράκης (τῆς ἐπαίθου χωρᾶς)
ὀνομάτων. Ταῦτα ἦσαν:

α') Θρακικά: Αἰλίουξεντι, Αἰλίουπορις, Βαστοκίλας, Βειθᾶς,
Βειθῆς, Βειθῆρας, Βαυθότράις, Βεσποδόντης, Βουγγεῖλος
(ἐκ τοῦ Γερμ. Burgus), Βρασιότράις, Βρεξεντις, Βονιάντζος, Γελάντιος,
Γενικίλας, Δαλιζαῖς, Δαλιότορις, Δαλιότράις, Δεροδόντης, Δασκοῦ-
πορις, Δασκένθος, Διβρεῖς, Διβρεῖτις, Διοκίλας, Διοῦτορις, Διοῦτρα-
ις, Μισυρος, Δορζένθος, Δρῆσιος, Αἰκασεῖστας, Αἰδης, Αὐτοῖτορις, Αὐ-
τούτράις, 'Εβρεντις, 'Επτακένθος, 'Επεντις, 'Επτήτορις, 'Επτήτράις,
Ζουφῆτις, Θύλης, Κόντις, Ρομητάλκις.

β') Θρακοελληνικά: Ἄθως, Βιάρτος, Βόσις, Βύρης, Δόλης
Αἰνς, Κάροσσιος, Σκέλης, Ταρσός, Τάσος.

γ') Ἑλληνικά: Ἀντίτορις, 'Απολλοδώρος, 'Αρχέλιος, Ἀτικός,
Δημοσθένης, Διομήδης, Ἐρμογένης, Ἐφέτις, Κάστωρ, Παντᾶς, Στέφα-
νος, Φίλιππος.

δ') Λατινικά: Ἀβίδιος, Ἀκύλας, Ἀντόνιος, Αὐρήμιος, Γάιος,
'Ιούλις, Κέλσιος, Κρησκενς, Μάρκελλος, Μάρκος, Μοναγιάνος, Ουδάλειος,

Ουδάλις, Ρούστικος, Ρούφας, Ρούφος, Σαβείνος, Σεκούνδος, Σκανιανός,
Τίτος, Φλάβιος.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ 153 ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Ὁ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας τὸν ἐν Βιέννῃ πανεπιστημίου Egger,
εἰς ὃν υπερβλήθη ἡ ἀναγνωσθεῖσα ἐπιγραφὴ μετὰ τῆς φωτογραφίας τῆς,
ὥς μοι ἀνεκινώθη, προσερῶντον προφανῶς εἰς τὰ τὸ πρῶτον ἀπαντόντα
κῆρια ὀνόματα Tubasius καὶ Cituis καὶ εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν τοῦτον
ἱστορικὸν προσώπον, εἰ καὶ συγγροτομένον τότε τοῦ στρατοῦ τῆς Ρωμαί-
κῆς αυτοκρατορίας ἐκ παντοδαπῶν ἀνδρῶν καὶ δι' Ἰότθων, Ἐρούλων
καὶ ἄλλων ἐνδύεται τὰ ὀνόματα τὰ εἶναι ξενικά μετοχηματισμένα λα-
τινιστί, ἀναγινώσκει τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ τελευταίου πενταμέτρου τοῦ
ἐπιγράμματος στίχον ἀντὶ τοῦ TUBASIU CITUIS—TU BASILICCE
TUIS.

Ὑπολαμβάνει δὴλ. τὸ Ὑ τοῦ Tubasius ὥς τὰ γράμματα LI ἡνω-
μένα καὶ τὸ I τοῦ Cituis ὥς E, καίπερ τῆς τῶν γραμματικῶν χαράξεως
ἀποδοχῆς εἰς τοῦτο. Διότι τὸ Ὑ οὐδαμῶς διαφέρει τοῦ ἐν ταῖς ἀλ-
λῇς λέξεσιν ἐννεάκις περὶαγαγμένου, τὸ δὲ I ἂν ἦτο E, ἔδει νὰ ἔχῃ καὶ
τοῦ αἰσθητοῦ τοῦ ὁριζοντίως κεραιᾶς ἰσομεγέθους, ὥς ἔχει αὐτὰς δωδεκάκις,
καὶ ἐπὶ τὴν ἀπάντ', ἐνῷ αἱ ἐκατέρωθεν κεραιαὶ τὸν εἶναι μικραὶ ὥς αἱ τοῦ I
ἐπὶ τὴν ἀπάντ', ἵνα ἀποφανταίται. Οὐδ' εἶναι δυνατόν νὰ
ἐκείνη ὅτι ὁ χαράκτης ἀπὸ κεφαλῆον E ἐχάραξε μικρὸν e, διότι
τοιαυτὴν περιπτώσει ἡ κάθετος γραμμὴ ἔδει νὰ εἶναι χαμυλιωειδῆς
ἢ τοῦ C, ἀφ' ἑτέρου δὲ λείπει ἡ κατεχομένη ἄνωθεν χαμυλὴ καὶ
τὸ μέσον τῆς καθέτου καταλήγουσα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπολαμβάνόμενα
ὡ, ἡγούμενα γράμματα LI εἶναι ἰσοψη, ἐνῷ εἶδει τὸ ἕτερον αὐτῶν ὥς
ἄλλαχθ' οὐ εἶναι ἡ μικρότερον ἢ μεγαλύτερον.

Ἐν τοιαύτῃ ἀναγνώσει οἱ μὲν πρόδοτοι τρεῖς στίχοι ἀπερθύνονται
ἐπὶ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ πρὸς τὸν θεατὴν, ὁ δὲ τελευταῖος πρὸς τὸν
ἀνδραγατοποιηθέντα, ὅπερ παρὰ ὁδοῦν. Ὡσαύτως καὶ ἡ προσωνυμία τῶν
Ρωμαίων διὰ τοῦ tui (= σοί) φαίνεται μὴ ἀπροσδόκως πθεμένη ὑπὸ
τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, διότι οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἦσαν ἐπὶ τοῦ τοῦ ἐξομνου-
μένου στρατηγοῦ, ὅστις ἦτο πατέριος καὶ ἑπατος μόνον. Ἄν ἦτο τοῦ-
λάχιστον οὗτος imperator (αὐτοκράτωρ ἢ βασιλεὺς), ἴσως τὸ tuis Ro-
manis (= τοῖς σοῖς Ρωμαῖοις) διὰ εἶχε τὸν τόπον του. Διότι ὁ αὐτοκρά-
τωρ, ὅστις συνεκέντρων ἐν ἑαυτῷ πᾶσας τοῦ κράτους τὰς ἐξουσίας, ἦτο
δυνατὸν νὰ θεωρῇ καὶ νὰ καλεῖ τὸς ἐπὶ τῶν τοῦ Ρωμαίου τοῦ
καὶ οἱ Ρωμαῖοι ὡσαύτως νὰ θεωροῦνται ἰδιόιοι του, οὕχ ὅμως καὶ
ὁ στρατηγός, ὅστις ἦτο ἐπὶ τοῦ κράτους τοῦ imperii parens).

Ὅπως δὲ ποτε, ἂν ἡ ἀνάγνωσις ἡ ἢ εἰκασία τοῦ καθηγητοῦ εἶναι
πιθανή, τοῦ μὲν λιθοῦδον κακῶς χαράξαντος τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος γράμ-

ματα, τοῦ δὲ ἐπιγραμματοποιοῦ ποιητικὴ ἀδεία κατέσαντος τοὺς Ρωμαίους κτῆμα τοῦ ἐξιμνουμένου στρατηγοῦ, ὁ ἀναγινωσκόμενος Βασιλίσκος εἶναι πάντως ὁ ἀδελφὸς τῆς αὐτοκράτειρας Βηρίνης, συζύγου τοῦ Λέοντος Αὐν. Οὗτος πράγματι ἦτο πατρίκιος καὶ τῷ 465 ἡξιώθη τῆς ὑπατείας μετ' ἐπιτυχεῖς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Γότθων ἐν Θράκῃ. Ἐκ τούτου καθορίζεται καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐπιγράμματος μετὰ δηλ. τὸ 465 καὶ πρὸ τοῦ 468, ὁπότε ὡς γενικὸς ἀρχιστράτηγος ἀπέτυχεν οἰκτρῶς εἰς τὸν κατὰ τὸν Βανδάλων Ἀφρικανικὸν πόλεμον. Τὰ τοῦ βίου τοῦ φιλοδόξου καὶ ἀνικάνου τούτου ἀνδρὸς εἶναι γνωστὰ ἐκ τῆς ἱστορίας. Σφετερισθεὶς τὴν βασιλείαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος τῷ 476 δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ αὐτὴν πλέον τοῦ εἰκοσαμῆνου, ἀνακαταλαβόντος δὲ αὐτὴν τοῦ Ζήνωνος ἐξωρίσθη εἰς Κουκουσὸν τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ἀπέθανε τῷ 477¹⁾.

Ἐπειδὴ ὁ Βασιλίσκος δὲν ἐστράτευσεν εἰς Ρώμην (urbs), τὸ ab orbe κακῶς ἐχαράχθη ἀντὶ τοῦ ab orbi (= ἀπὸ τῆς ἐπικρατείας, ἀπὸ τινος τῆς ἐπικρατείας τόπου) καὶ ἀπὸ τοῦ ab urbe (= ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀπὸ τῆς Ρώμης), ὥς ὑποτίθεται καὶ τὴν ἡμετέραν τῆς ἐπιγραφῆς ἀνάγνωσιν.

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πατρικίου τοῦ ἐπιγράμματος ἑλληνιστὶ ἔχει
 ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

† Ὁν καθορᾷς πατρὶον τε καὶ πατρίων ἀγός ἐστι,
 πατρίκιος δ' ἐπικρατοῦ βασιλεῖ.

Νῦν ἐπὶ νεύκαις ἐκ πατρὸς κατῆγε θρίαμβον
 Κλεῖος Ρωμαίοις, Σὺ Βασίλισκε, τοεῖς.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

1) Ἴδε, Λάμπρου Σ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ'. σελ. 470 κέξ. — Τὸ προτασσόμενον τοῦ σταυροῦ σημεῖον δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι χριστιανικὴ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Μ. Ί. Γεδεόν , Παλαιᾶς Εὐρωπῆς Θρακῶα Κέντρα	Σελ. 5 — 34
Δημ. Π. Πασχάλη , Τέσσαρες Μητροπολίται Ξάνθης καὶ Περιθωρίου, Ἄνδριοι τὴν πατρίδα (Παρθένιος Ναθαναήλ, Σαραφείμ, Διονύσιος).	» 35 — 50
Κ. Μυρτ. Ἀποστολίδου , Περὶ τῆς μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πετριτσονίτιδος	» 51 — 82
Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου , Θεόκλητος, ὁ Πολυειδής. Τὸ λεύκωμα αὐτοῦ ἐν Γερμανίᾳ. Ὁ φιλελληνισμὸς τῶν Γερμανῶν.	» 83 — 143
Εὐαγγέλου Ἰω. Σαβράμη , Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Σχολείων τῆς Θράκης.	» 144 — 152
Ἰω. Σπαθάρη (Μετὰφρασις). Περὶ Ἀνατολικῆς Θράκης κατὰ τὸν Τούρκον περιηγητὴν τοῦ XVII αἰῶνος Ἐβλιγὰ Τσελεμπὴν.	» 153 — 176
Κ. Μυρτίλου Ἀποστολίδου , Συλλογὴ ἀρχαίων ἐπιγραφῶν ἀνευρεθεισῶν ἐν Φιλίππουπόλει καὶ περὶ αὐτὴν. Προσθήκη	» 177 — 200 » 412
Μαν. Ἰω. Γεδεών , Διαθῆκαι δύο Θρακῶν διδασκάλων.	» 201 — 211
Ἀρχιμ. Νικ. Βαφείδου , Τὸ ἐν Διδυμοτείχῳ Μετόχιον ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος.	» 212 — 220
Κ. Μυρτίλου Ἀποστολίδου , Χρυσοῦς ἐξ Ἰστρου ἐνεπίγραφος δακτύλιος.	» 221 — 227
Τ. Ε. Εὐαγγελίδου , Πολυχρόνιος Δημητρίου.	» 228 — 229
Α. Α. Σ. , Οἰκοδομαὶ Σινάν πασᾶ.	» 230

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἑλπινίκης Σαμουὴλ Σαραντῆ , Παραδόσεις τῆς Θράκης (Πίναξ 316—318).	» 231—318
Εὐστρατίου Ζήση , Διάφορα Αἰδημίου	» 319—331
† Ἐλαίας Ἀγαθαγγέλου , Γλωσσάριο Λουλεβουργᾶς	» 332—339
Εὐστρατίου Ζήση , Παροιμίαι καὶ παροιμιώδεις φράσεις Αἰδημίου	» 340—350

Μερίδος
Αποστάσις
Θεσσαλίας
τ. 2. 1936
r. 177

ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ
ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ *

118

* Αναθηματική πεντάστιχος επιγραφή κεκομμένη ἄνωθι καὶ κάτωθι ἐπὶ τετραπλεύρου ἐξ ἀσβεστόλιθου βάθρου ἀνδριάντος, πλ. 0,71, ὕψ. 0,38 καὶ πλάχ. 0,67 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Φιλίππουπόλει. Ἀνάγεται εἰς τὸν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 103-116 χρόνον.

«[Αὐτοκράτορα Νέρουαν Τραῖανόν, Καίσαρα, Σεβαστόν, Γερμανικόν, Λαζικὸν Τι(βέριος) Κλαύδιος Πολέμαρχος ἀγαθούς. *]'.

* Ἡ χρονολογία καθορίζεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου Ἀλκιζός, ὅπερ προσέλαβεν ὁ Τραϊανὸς μετὰ τὸ τέλος τοῦ 102 καὶ τοῦ ἐλλείποντος ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπιθέτου τοῦ Παρθιζός, ὅπερ προσέλαβεν ἀπὸ τοῦ 116.

119

* Αναθηματική ἑννεάστιχος ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς κεκομμένης πανταχόθεν, ὕψ. νῦν 0,67, πλ. 0,34 καὶ πλάχ. 0,13 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τινὶ κώμῃ παρὰ τῷ Ταταρ-Παζαρτζικῷ. Ἀπὸ τοῦ χρόνου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 198-210.

«[Υπὲρ τῆς τῶν κ]υρίων αὐτοκρατ[όρων] νείκης καὶ αἰωνίου διαμ[ον]ῆς Λουκ[ίου] Σεπτιμ[ίου] Σεουήρου, εὐσεβοῦς, εὐτυ[χο]ῦς, σεβ[αστοῦ] τὸ γ', Ἀ[ραβ]ικοῦ, Ἀδιαβ[ην]ικοῦ, Παρθ[ικοῦ], μεγ[ίστου], ἀρχιερεῖ μεγ[ίστου], π[ατρὶ] (sic) πατρίδος, [ἀνθυπάτω καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντω]νείνου Αὐγ[ούστου], εὐσεβοῦς, εὐτυ[χο]ῦς, πατρὸς πατρί[δος] Ἀραβ[ικοῦ], Ἀδιαβ[ην]ικοῦ, Παρθ[ικοῦ], μεγ[ίστου] τῆς οἰκο[ν]ομένης δεσπότου καὶ σωτῆρος, τοῦ νέου Διονύσου καὶ Γουλίας Δόμνης, Σεβ[αστῆς], μητρὸς κ[άστ]ρων [καὶ σύμπαντος αὐτῶν οἴκου...]. *]'.

* Συνέχεια ἀπὸ σ' τόμου σελ. 176.

1) Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 19, ἀρ. 21.

2) Dobrousky, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XVIII, σελ. 112, ἀρ. 21.—Seure, Bull. de cor. hell. ἔτος 1898, τόμ. XXII, σελ. 522, ἀρ. 11.—Kalinka Denkm. Bulg., σελ. 42, ἀρ. 35.

120

Ἀναθηματικὴ ἐπτάστιχος ἐπιγραφή ἐπὶ τετραπλεύρου λίθου, εὐρεθέν-
τος παρὰ τῇ κόμῃ Τσεκαρλάρ, ὅπου τὸ ἐμπόριον Πίζος. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
χρόνου.

«Υπὲρ τῆς τῶν μεγίστων καὶ θειοτάτων αὐτοκρατόρων Λ(ουκίου)
Σεπτιμίου Σεουήρου Περτίνακος καὶ Μ(άρκου) Α[ὐρηλίου] Ἀντωνείνου
σεβ[αστοῦ] [καὶ] Ἰουλίας Δόμνης, μητρὸς κάστρων νίκης καὶ αἰωνίου
διαμονῆς....»¹⁾.

121

Ἐπιγραφή τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου τμήματος μαρ-
μαρίνης στήλης, ὕψ. νῦν 0,14, πλ. 0,97 καὶ πᾶχ. 0,52 τοῦ μ. κεκομμένη.
Εὐρέθη ἐν Φιλιππουπόλει καὶ ἀνάγεται εἰς τοὺς χρόνους τῶν συναυτο-
κρατόρων Μ. Αὐρηλίου καὶ Α. Οὐήρου 161-169.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Ὑπὲρ τῆς τῶν αὐτοκρατόρων νίκης καὶ [αἰ]ωνίου
διαμονῆς Μ(άρκου) Αὐρηλίου Ἀντωνείνου...»²⁾.

122

Ἐπιγραφή ἀναθηματικὴ τετράστιχος, κεκομμένη ἐπὶ τμήματος μαρ-
μαρίνης στήλης ὕψ. 0,45, πλ. 0,57 καὶ πᾶχ. 0,50 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Φι-
λιππουπόλει. Καταρριφθέντος τοῦ ἀπὸ τὸν λόφον τῶν Σχοινοβατῶν λει-
ψάνου τοῦ τῆς κάτω πόλεως τείχους ἐν αὐτῷ ἦτο ἐντετειχισμένη, ἡ ἐπιγρα-
φὴ ἀπεκαλύφθη. Ἀπὸ τοῦ 195.

«.....[Arabico, Adiabenco [Parthico maximo];..... Vitellianus.....
[pr]oc[ur]ator)..... [faciundum] curavit»³⁾.

Προφανῶς ἀναφέρεται εἰς τὸν Σεπτίμιον Σεβήρον, εἰς ὃν ἐστήθη
ἀνδριὰς ἐπιμελουμένον τοῦ ἐπιτρόπου Βιτελλιανοῦ.

123

Ἐπιγραφή τρίστιχος ὁροθετικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ γρανίτου πλακὸς
ὕψ. 1,54 πλ. 0,67 καὶ πᾶχ. 0,17 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει. Κά-
τωθεν τῆς ἐπιγραφῆς κενὸν 0,85 τοῦ μ.

1) Dumont - Homolle, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 748.

2) E. Bormann, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XIX, σελ. 234, ἀρ. 5.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 45, ἀρ. 40.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 238, ἀρ. 711.

3) CIL, τόμ. III, ἀρ. 746 καὶ 14207¹³⁾.—Dumont - Homolle, Mélanges, ἀρ. 57ε.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 44, ἀρ. 38.

«Ὅροι φυλῆς Ἡρακλεΐδος» ¹⁾. Ἡ ρ α κ λ ε τ ζ, ἀντὶ Ἡ ρ α κ λ η ί ζ.

124

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη καὶ τετριμμένη ἐπὶ τμήματος τῆς ἐμπροστίας πλευρᾶς λάρνακος ἐκ συνείτου λίθου, ὕψ. 0,78, πλ. 0,42 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος.
«...[Λ]όνγου Μ.....τὴν σορὸ[ν].....μητροπολ.....μέσ[η] γ[α].....[μ]έρει» ²⁾.

125

Ἐπιγραφή μονόστιχος πιθανῶς κτιτορικὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν κεκομμένης, ὕψ. 0,13, πλ. 0,58 καὶ πᾶχ. 0,31 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει.

«...[πρὸς ἀστοδοχεῖο[ν]] ἢ κατ' ἄλλην ἀνάγνωσιν: «...[κατασκευά]σας τὸ δοχεῖο[ν]» ³⁾.

126

Ἐπιγραφή δεκατρίστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη ἀριστερόθεν, δεξιόθεν καὶ κάτωθεν ἐπὶ τμήματος ἐξ ἀσβεστόλιθου βωμοῦ ὕψ. 0,28, πλ. 0,28 καὶ πᾶχ. 0,11-0,16 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἡ ἐπιγραφή ἀπετέλει ἡρώελεγγειον. Δυσσυμπλήρωτος.

«Ἔσσετε (sic) τοῖον . . . νέης [ἄ]λοχον μου, [ἦν] ἔ[λα]χ[ον]. . . . παρθένιος [ἄ]ν[η]ρ . . . [καί; ἄ]ρετῆς ἐνεκεν ἐκ φρονός . . . οὐ τίθεμαι . . . φίλοι, τί τὸ θαῦμα ποθ . . . -σαι [ε]ν γε φράσαι με . . . -[η]ται σὺν ἐμοὶ μνηῶν [δέκα;] . . . [ἐτῶ]ν μόνον ὀκτώ . . . τόπω μνήσα-. . . [αὐ]-τῆς . . . οὐ γὰρ . . . [τ]ι[ν;]» ⁴⁾.

127

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Ὑρακὸς ἱππέως ὕψ. 0,32, πλ. 0,29 καὶ πᾶχ. 0,02 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ ὁμῇ Βαρβάρᾳ περιφερείας Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος.

1) P o g o d i n , Mittheil. des Kais. Russ. archäol. instituts in Konstantinopel, II, σελ. 22.—K a l i n k a , Denkm. Bulg. σελ. 115, ἀρ. 120.

2) K a l i n k a , Denkm. Bulg. σελ. 257, ἀρ. 320.

3) K a l i n k a , αὐτόθι, σελ. 337, ἀρ. 442.

4) M o r d t m a n n J. Revue archéol. ἔτ. 1878, τ. XXXVI, σελ. 300, ἀρ. 4.—D u m o n t - H o m m e , Mélanges, σελ. 342, ἀρ. 57.—K a l i n k a , Denkm. Bulg. σελ. 276, ἀρ. 348.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Δίξας Μουκαπόρεος Κυρίφ Ἀπόλλωνι εὐχαριστή-
ριον ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἰδίων κατ' εὐχὴν»¹⁾.

128

Ἐπιγραφή δίστιχος ἀναθηματική κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου
τοῦ Θρακὸς ἱππέως κεκομμένον ἄνωθεν, ὕψ. 0,20, πλ. 0,22 καὶ πᾶχ. 0,03
τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«[Μ]ουκάτραις Μουκατράεος εὐχὴν»²⁾

129

Ἐπιγραφή μονόστιχος ἀναθηματική, κάτωθεν μαρμαρίνης πλακός,
ἐχούσης ἀνάγλυφον γυναῖκα, πιθανῶς τὴν Ἥραν, ἣς ἀπὸ τῆς ὁσφύος καὶ
ἄνω τὸ σῶμα εἶναι κεκομμένον, νῦν ὕψ. 0,18, πλ. 0,15 τοῦ μ. εὐρεθείσης
ἐν Τ. Παζαρτζικίφ.

«[Λ]αλό[α] ε[ὐ]χὴ[ν] κατὰ Κάλινκα, [Λ]α[ζ]όα εὐχὴν»³⁾ κατὰ Do-
brousky.

130

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἄνωθεν καὶ ἀποσπεί-
ροσθεν ἐπὶ τμήματος ἐξ ἀσβεστολίθου πλακός, ὕψ. 0,27, πλ. 0,39 καὶ πᾶχ.
0,07 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κοινῇ Βέρειν περὶ περιφέρειας Παζαρτζικίου. Ἀπὸ
τοῦ τρίτου τετάρτου αἰῶνος.

«..... - ὀτατος καὶ Φλ(άβιος)..... [τ]ὸν οἶκον τοῦ Δ..... [ἐκ] τῶν
ἰδίων εὐχ[ῆς] ἕνεκα κατεσκευά[σαν]»⁴⁾.

131

Ἐπιγραφή δίστιχος ἐπιταφία ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου στήλης ὕψ. 0,97,
πλ. 0,50 καὶ πᾶχ. 0,19 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Ἀπὸ τοῦ
τετάρτου-δευτέρου π. Χ. αἰῶνος.

«Διονύσιος Διοτρέφους»⁵⁾.

1) Kazanow G. Bull. de l'instit. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1926-27, σελ. 115
ἀρ. 35.

2) Kazanow G. Αὐτόθι, σελ. 117, ἀρ. 36.

3) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XVI, σελ. 57, ἀρ. 15.—Kalinka, Denkm.
Bulg. σελ. 131, ἀρ. 140.

4) Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 186, ἀρ. 215.

5) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XII, σελ. 335, ἀρ. 27.—Kalinka, Denkm.
Bulg. σελ. 200, ἀρ. 243.

132

Τετραστίχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου μαρμαρίνου βωμοῦ ὕψ. 0,73, πλ. ἐν μέσῳ 0,35 καὶ πᾶχ. 0,29 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βασιζάροβον, περιφερείας Τ. Παζατζικίου. Ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος φθίνοντος, 67.

«Ἄρδις (:) στρατιώτης λεγ(εῶνος) εἰ (sic) Ἀποληαρίας (sic) ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς στρατείας εὐχὴν»¹⁾. Ὁ Filow συμπληροῖ: [Αἴλ]ιος στρατιώτης λεγ(ιονάριος).

Λεγεὼν εἰ Ἀποληαρία προφανῶς ἐσφαλμένη χάραξις ἀντί: ιε' Ἀπολλιναρία (legio XV Apollinaris), ἥς ἔδρα ἦτο τὸ Carnutum, ὅθεν τῷ 67 ἀπεστάλη εἰς Ἀσίαν καὶ ἐπανῆλθε τῷ 71 εἰς Παννονίαν. Πιθανῶς ἐπὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ ἐγένετο ἡ εὐχή.

133

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ, κεκομμένη ἀριστερόθεν κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακῶς ἱππέως ὕψ. 0,35 καὶ πλ. 0,27 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βατκούν (τῇ ἀρχαίᾳ Βασσαπάρᾳ). Ἀπὸ τοῦ πρώτου-δευτέρου αἰῶνος.

«... -νός [γ.] Κόννος Ἀνδάνιος»

134

Μονόστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακῶς ἱππέως, σφριζομένου τοῦ κατωῦ μέρους τοῦ σώματος τοῦ ἱππέως καὶ τοῦ ἵππου, ὕψ. 0,26, πλ. 0,27 καὶ πᾶχ. 0,03 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ κάτωθι τοῦ ἀναγλύφου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«Ἀπολλινάρις Ἀπολ(λ)ινάρε[ος]»²⁾.

135

Δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ κάτωθι τμήματος μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακῶς ἱππέως, οὗ σφίζονται μόνον οἱ ὀπίσθιοι πόδες τοῦ ἵππου καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κυνὸς ἀκεφάλου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

1) K a z a r o w. G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτος 1926-27, σελ. 83, ἀρ. 11.— F i l o w, αὐτόθι τόμ. I, σελ. 249.

2) H i r s c h f e l d, Arch. épigr. Mitth. τόμ. I, σελ. 61.— D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 323. H. καὶ K. S k o r p i l, Sbornik, τόμ. VIII, σελ. 71.— K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 181, ἀρ. 206.

3) K a z a r o w G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. ἔτ. 1926-27, τόμ. IV, σελ. 86, ἀρ. 12.

«[Δι]όμνηστος ἀ[νέ]θ[ηκεν]»¹⁾. Προτιμητέα φαίνεται ἡ συμπλήρωσις [Θε]όμνηστος.

136

Ἐπιγραφή τρίστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους μαρμαρίνης πλακὸς ὕψ. 0,77, πλ. 0,51 καὶ πᾶχ. 0,20 τοῦ μ. προφανῶς τμήματος βάθρου ἀνδριάντος. Εὐρέθη ἐν τῇ κώμῃ Κοτσάγοβον, περιφερείας Τ. Παζαρτζικίου καὶ ἀνάγεται εἰς τὸν δεύτερον - τρίτον αἰῶνα.

«.....-ουμετίης Σέρδων [ε]ῖξάμενος ἀνέστησα τὸν Ἄρεα»²⁾.

Τὸ κύριον ὄνομα Σέρδων ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ Δήλου.

137

Ἐπιγραφή τρίστιχος ἀναθηματική, εὐρεθεῖσα ἐν τῇ κώμῃ Δινικλῇ, κειμένη μεταξὺ Φιλιππουπόλεως καὶ Ἀδριανουπόλεως. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀπόλλωνι Γεϊκεσηνῶ ~~ἐχαρακτή~~ >ριον ἀνέθηκεν Μουκιανὸς στρατιώτης»³⁾.

138

Ἐπιγραφή τρίστιχος ἀναθηματική ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων καὶ χρόνων. «Κυρίῳ Ἀπόλλωνι Γεϊκεσηνῶ ~~Φι(άβιος)~~ Οὐάλης στρατιώτης Δυσυρνὸς χαριστήριον»⁴⁾.

Γι ν κ ι σ η ν ὸς τοπωνυμίων τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπίθετον ἐν διαφόροις μετασχηματισμοῖς, οἷον: Γεϊκεσηνός, Γεϊκεθηνός⁵⁾.

139

Δίστιχος ἀναθηματική ἐπιγραφή ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακὸς ἱππέως ὕψ. 0,15, πλ. 0,13 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Ἀϊνθτομοῦς περιφερείας Χασκόβον. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀνθηνῶ Ἀπόλλωνι Μουκάτραλῆς ἐ[ῖ]χ[η]ν»⁶⁾.

1) Kazarow G, αὐτόθι, σελ. 87, ἀρ. 13.

2) Kazarow G., Αὐτόθι, σελ. 88, ἀρ. 16. — Velkow Ivan, αὐτόθι σελ. 318.

3) Dobrousky, Sbornik, τόμ. I, ἔτ. 1894, σελ. 8. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 765.

4) Dobrousky, Sbornik, τόμ. I, ἔτ. 1894, σελ. 9. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 764.

5) Kazarow G., Klio, τόμ. XXII, σελ. 236.

6) Velkow Ivan, Bull. de l'inst. arch. Bulg., τόμ. V, ἔτ. 1928-29, σελ. 380.

Ἄ ν θ ι η ν ὅ ς ἐκ τοῦ Ἄ ν θ ί α, τοπωνυμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλ-
λωνος.

140

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ κεκομμένη καὶ τετριμμένη κάτωθι
κεκομμένου πανταχόθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακῆς ἱππέως, ὕψ.
νῦν 0,20, πλ. 0,17 καὶ πᾶχ. 0,017 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κόμῃ Ἀκτσά
Καῖρκ, περιφερείας Κιρδζαλῆ.

« -στοὺς Θεῶ Σουη[τουληνῶ:] εὐχὴν » ¹⁾. Πιθανῶς Π ί σ τ ο υ ς.

141

Πεντάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ τετραπλεύρου μαρμαρίνης
στήλης ὕψ. 1,90, πλ. ἄνω 0,66, κάτω 0,54 καὶ πᾶχ. 0,14 τοῦ μ. εὐρεθείσης
ἐν τῇ περιφερείᾳ Χαριμανλῆ. Ἐν τῷ ἄνω τῆς στήλης μέρει ἀνάγλυφον τοῦ
Ἡρακλέους μετὰ τοῦ Κερβέρου, ὕψ' ὁ ἀμέσως ἡ ἐπιγραφή, τὸ δὲ ὑπ' αὐ-
τὴν μέρος τραχύ.

« Ἀγαθῇ Τύχῃ. Αἰλούπορις Μουκατράκος καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ
Μουκάπορις Αἰλουζένεος καὶ ἀδελφοὶ καὶ Τασσὶς Κυσειπόρ(εος) » ²⁾.

Κ α σ (ε) ἱ π ο ρ ι ς, Θρακικὸν ὄνομα τοῦ. Κ α σ ῖ γ ν α κ ι ς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

142

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ἐπιταφία ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης ὕψ. 1,10, πλ.
καὶ πᾶχ. 0,30-0,38 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Κοζάρσκον ἐπὶ τῆς Ρο-
δόπης περιφερείας Περιστεράς. Ἐκ τοῦ τρίτου-τετάρτου αἰῶνος.

« Ἀφφῃ Κοκείου, Ἰππίας Κοκεί[ου], οἱ κληρονόμοι, ἐκ τῶν ἰδίων τὸ[ν]
ζήσαντα ἔτ[η] ν'. μ<ε>νή[μ]η[ν] ἀνέθηκαν. Χαιρε[τε] οἱ παροδεῖτα[ι] » ³⁾.

Τ ὸ ν ζ ῆ σ α ν τ α ἀντὶ τῷ ζ ῆ σ α ν τ ι, τὸ δὲ μ ε ν ῆ μ η ἐσφαλμέ-
νη χάραξις ἀντὶ τοῦ μ ν ῆ μ η ν, τ. ἔ. πρὸς μνήμην, μνήμης χάριν ἀνέθη-
καν τὴν στήλην οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀποθανόντος Ἀφφῃ καὶ Ἰππίας, τέ-
κνα τοῦ Κοκείου ἢ σύζυγος καὶ τέκνον.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ προτάσει ἡ συμπλήρωσις εἶναι περιττή, ἂν τὸ οἱ
ἀναγνωσθῇ ὦ, τ. ἔ. «Χαῖρε, ὦ παροδεῖτα», ὡς συνήθως ἀπαντᾷ.

1) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XI, σελ. 83, ἀρ. 23.—Kalinka, Denkm.
Bulg. σελ. 180, ἀρ. 208.

2) Kazarow G., Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VI, ἔτ. 1930-31, σελ. 126,
ἀρ. 15.

3) Dobrousky, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 113 ἀρ. 22 καὶ ἐντῷ
Sbornik, τόμ. XII, σελ. 330, ἀρ. 12.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 247, ἀρ. 305.

᾽Α φ φ η ἀντὶ ᾽Α π φ η — ᾽Α π π η ἐκ τοῦ Λατινικοῦ *Appia* — *Appius*¹⁾).

143

Ἐπιγραφή τριστίχος ἀναθηματική, ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακὸς ἱππέως, εὐρεθέντος ἐν Ἑλί-δερεῖ περιφερείας Τῆ Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου - τρίτου αἰῶνος.

«Ἀσκληπιῷ Ζυπ Αἴλιος Λεοντίσκ<ι>ον εὐχαριστήριον ἀνέθηκεν»²⁾.

Τὸ ἀσμπλήρωτον Ζυπ . . . πάντως εἶναι τοπωνυμικόν τοῦ Ἀσκληπιουῦ ἐπίθετον. Ζυπαρηνός; ἐκ τοῦ Ζύπαρρατά, ἢ Ζύπαρον τό, ἢ Ζύπαρος ἢ; διότι παρὰ τοῖς Θραξίν ἡ λέξις πάρον τό, πάρατά, πάρος ἢ, ἀπαντῶσα ἀείποτε ὡς δεύτερον συνθετικόν, ἐσήμαινε φυλὴν, γένος, συνοικισμὸν³⁾.

144

Ἐπιγραφή ἑνδεκάστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη καὶ τετριμμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης τετραπλεύρου στήλης, εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει καὶ χρησιμοποιοηθείσης ὑπὸ τῶν Γουρζωνῶν ἐπιταφίας ἐν τινι νεκροταφείῳ τῶν.

«[Πολιτ]ιστὴν Κλέαρχον] τῆς λαμπροτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπ[όλεως] ἀδελφὸν [τοῦ διασημοτάτου συγκλητικ[οῦ]] τὸ [τῶν] κυνηγῶν κοινὸν καὶ ἡ λαμπροτάτη φυλὴ ἡ [Ἀρτεμεισίας;] ἐτείμυσεν ἐπιμελουμένου Ἀσκληπιάδου τοῦ Μενέκρονον.»⁴⁾

Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ συλλογέως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ στίχους ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων κατὰ τὰ ἀντίγραφα τοῦ τε Τσουκαλᾶ καὶ Dumont.

145

Ἐπιγραφή ὀκτάστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη ἄνωθεν καὶ δεξιόθεν καὶ τετριμμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης τετραπλεύρου, εὐρεθείσης ἐν τῷ

1) Ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θρακῶν, Θρακικά τόμ. Δ, ἔτ. 1933, σελ. 91.

2) Filow B. Bull. de l'incr. archéol. Bulg. I, σελ. 249.

3) Μυρτ. Ἀποστολίδου, περὶ Φιλιππουπόλεως κτλ. Θρακικά, τόμ. Α', ἔτ. 1928, σελ. 343.

4) Τσουκαλᾶ Γ., Ἱστοριογεωγραφικὴ περιγραφή Φιλιππουπόλεως, Βιέννη, 1851, σελ. 32—33, ἀρ. 45. — Dumont—Homolle, Mélanges, σελ. 335—336. — Σακελλαριάδου Σ., Πόλεις καὶ θέσμις Θράκης, Ἀθήναι, 1929, σελ. 294, ἀρ. 96.

αὐτῷ τόπῳ καὶ χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Τούρκων πρὸς τὸν αὐτόν, οἷον ἢ προτέρα, σκοπόν.

«..... Ἀλεξάνδρῳ παιδί [καί] Αἰμιλία συμ[βίῳ] μνή[μης] χάριν. Ἐξορκ[ίζω δὲ] θεοὺς καταχθονίους μηδενί [ἐξὸν εἶναι] μετακινήσαι [τὴν θήκην] ἡμῶν [ἢ θεῖναι ἄλλον]. Εὐτύχει»¹⁾.

Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ συλλογέως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ στίχους ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων κατὰ τὸ ἀντίγραφον τοῦ Τσουκαλά.

146

Ἐπτάστιχος ἐπιταφία ἐπιγραφή κεκοιμένη ἄνωθεν καὶ τετριμμένη ἐπὶ ἐξ ἀβεστολίθου πλακὸς εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει.

«..... -ιος Σατορνείνος γερουσιαστής Φιλιππουπόλεως ζῶν καὶ φρονῶν τὸ ἡρῶν θεοῖς καταχθονίοις καὶ τὴν ἐναποκειμένην θήκην ἑαυτῷ καὶ τῇ συμβίῳ αὐτοῦ κατεσκεύασεν. Ἄτινα ἀξιῶ ἄσυλα καὶ ἀμετάτρεπτα εἶνε (sic) Μηδενί δὲ ἐξὸν εἶναι μετὰ τὴν τελευταίαν τὴν ἐμὴν ἄλλο πτώμα καταθέσθαι εἰς τὴν θήκην, ἐπεὶ δώσει τοῖς κληρονόμοις προστεῖμιν δνόματι μβφ' καὶ τῇ γερούσιᾳ»²⁾.

μ β φ = δηνάρια 12500.

147

Τριτάτος ἐπιταφία ἐπιγραφή κεκοιμένη ἄνωθεν καὶ δεξιόθεν καὶ τετριμμένη. Εὐρέθη ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου - τρίτου αἰῶνος.

«..... κατεσκεύασε τὴν θήκην ἑαυτῷ καὶ Ἄν δὲ θελήσῃ μετὰ τὴν τελευταίαν μου θεῖναι τίς τινα δώσει εἰς τὸ ταμεῖον δηνάρια δισχίλια καὶ εἰς τὴν πόλιν δηνάρια »³⁾.

148

Ἐξάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή, ἐντετοιχισμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐν Τατάρ Παζαρτζικίῳ Παναγίας. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Θεῷ Ἀσκληπιῷ Γ(άιος) Οὐαλέριος Σκοπελιανὸς καὶ Αἰλία Ἀλκενὶς (:) ... [Ἐπ]τα[ι]κ[ένθ]ου χαριστήριον»⁴⁾.

1) Τσοῦκαλᾶ Γ., Αὐτόθι, σελ. 33, ἀρ. 45.

2) Bull. corr. hell. ἔτ. 1923, σελ. 311, ἀρ. 25. — Σακελλαρίδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμια, σελ. 296, ἀρ. 105.

3) Bull. corr. hell. ἔτ. 1923, σελ. 312, ἀρ. 25. — Σακελλαρίδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμια Θράκης, σελ. 296, ἀρ. 106.

4) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 325, ἀρ. 12. — Σακελλαρίδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμια Θράκης, σελ. 297, ἀρ. 112.

Ἄλκενις: πιθανῶς Ἄλκετις ἢ Ἀλκυόνη ἢ Ἀλκίμη
ἢ Ἀλκήνη.

149

Ἐπιγραφὴ μονόστιχος κτιτορικὴ καὶ ἀναμνηστικὴ ἀποκαλυφθεῖσα κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1928 ἐν Χισάο. Γενομένων ἐξσκαφῶν πρὸς ἐπιδόρθωσιν τοῦ ἐκτὸς τοῦ φρουρίου ἀνατολικῶς κειμένου βαλανείου, τοῦ καλουμένου τουρκιστὶ Κιζλάο (=Παρθενῶν) καὶ βουλγαριστὶ Μόμινα μπάνια, ἀπεκαλύφθη δυτικῶς αὐτοῦ τοῖχος μήκους 19 μέτρων καὶ πᾶχ. 1,40 τοῦ μ. κατεστραμμένος κατὰ τὸ νότιον αὐτοῦ μέρος. Εἰς ὕψος 1,10 τοῦ μ. ἀπὸ τῆς βάσεως διαθέει ὅλον τὸν τοῖχον κατὰ μῆκος ἡ ἐπιγραφὴ δι' ἐντετοιχισμένων πλίνθων, ὧν τὸ ὕψ. 0,34, τὸ πλ. 0,17 καὶ τὸ πᾶχ. 0,04 τοῦ μ. ἄπερ εἶναι καὶ αἱ διαστάσεις τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, προερχομένης ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Ἀνωθι τῆς ἐπιγραφῆς διαθέει τὸν τοῖχον ζώνη ἐκ τεσσάρων σειρῶν πλίνθων καὶ κάτωθι ζώνη ἐκ μίας σειρᾶς πλίνθων.

«... DDNNMAXIMIANIETLICINI AUGG.ETMAXIMI-NIET
CONSTANTINIFILIOS IIFICATU...».

..... Ὁ Velcow ἠσπύλου τὴν τελευταίαν λέξιν [aed]ificatu[r] προσθέτων ὅτι προδήλως προέκειται περὶ θηρεύσεως τῶν ὑδάτων τῆς πηγῆς καὶ οἰκοδομίσσεως βαλανείου παρ' αὐτῇ ἀρχομένου τοῦ τετάρτου αἰῶνος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων τετάρτων.

Κατ' ἀνάγνωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ συλλογέως ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει:
[AE] (TATE) D(OMINORUM) N(OSTRORUM) MAXIMIANI ET
LICINI AUG(USTORUM) ET MAXIMINI ET CONSTANTINI
FILI(I)OS [TIUM AED] IIFICATU[R]» καὶ μικροῖς γραμμασι διὰ τὸ εὐληπτότερον:

«[Ae(tate) D(ominorum) n(ostrorum) Maximiani et Licini Aug(ustorum) et Maximini et Constantini fili(i) os[tium aed]ificatu[r]».

τ. ἔ. «Ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἡμετέρων δεσποτῶν (κυρίων) Μαξιμιανοῦ καὶ Λικινίου Αὐγουστῶν καὶ Μαξιμίνου καὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ (Καίσαρων) ἡ πηγὴ κτίζεται».

Τὸ πλήρες τοῦ Λικινίου ὄνομα ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς φέρεται Val(erius) Licinianus Licinius.^{*)}

Λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν ὅτι ὡς συναύγουσται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ φέρονται μόνον ὁ Μαξιμιανὸς καὶ ὁ Λικίνιος, ἐπομένως ἐννοοῦνται ὡς καίσαρες ὁ Μαξιμίνος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, δυνατόν νὰ καθορισθῇ ὡς χρόνος τῆς

1) Velcow Ivan. Bull. de l'inst. archéol. Bulg. τόμ. V, ἔτ. 1928-29, σελ. 379.

2) CIL, τόμ. III, ἀρ. 14207²⁷.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 68, ἀρ. 73.

ἐπιγραφῆς ἀκριβῶς τὸ 306-308. Διότι τότε ὁ πρεσβύτης Μαξιμιανὸς ἀνέλαβε τὸν τίτλον τοῦ Αὐγούστου ¹⁾, ὁ δὲ Λικίνιος ἀνηγορεύθη τοιοῦτος ὑπὸ τοῦ Γαλερίου, τοῦ Κωνσταντίνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του 306 ἀρκεσθέντος εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ δευτέρου καίσαρος, χειροτονηθέντος ὑπὸ τοῦ Γαλερίου πρώτου καίσαρος τοῦ Μαξιμίνου ²⁾.

Ὁ Κωνσταντῖνος προσονομάζεται filius (υἱὸς) προφανῶς πρὸς διάκρισιν τοῦ Κωνσταντίου (πατρός), τοῦ ἐπικαλουμένου Χλωροῦ ἕνεκα τῆς συμπτώσεως σχεδὸν τῶν ὀνομάτων ostium (fontis, flumenis, rivi) = ἐκβολή (πηγῆς, ποταμοῦ, ρύακος). Πρβλ. πόλις Ostia - ae, ἡ Ὡστία «ὡς ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν θύρα» ³⁾ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τιβέρεως κειμένη.

Ostium aedificatur = ostium fontis captatur et balneum aedificatur, τ. ἔ. θηρεύεται τὸ ἐκβαλλόμενον τῆς πηγῆς ὕδωρ καὶ κτίζεται παρ' αὐτῇ βαλανεῖον.

150

¹⁾ Ἀναθηματικὴ τρίστιχος ἐπιγραφὴ κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου Διὸς καὶ Ἥρας, κεκομμένον ἀριστερόθεν καὶ ἄνωθεν, ὕψ. νῦν 0,25, πλ. 0,29 καὶ πλάτ. 0,44 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κοινῇ Κρημεντινοῦ βοσείῳ τῆς Φιλιππουπόλεως. Ἐκ τῆς Διὸς διασώζεται μόνον ὁ ἀριστερὸς πρὸς τῆς δὲ Ἥρας ὁ κορμὸς, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ αὐτῶν ὁ ἀετός μετὰ συνεπτυγμένων πτερυγῶν. Ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«[ΓΟΥΑΛΕ]ΡΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ [Γ(άιος;) Οὐαλέ]ριος Φίλιπ-
ΥΠΕΡ ΑΙΑΥΤΟΥ (sic) [ΚΑΙ ΤΗΣ] ποῦ ὑπὲρ αἵαυτοῦ (sic) [καὶ τῆς]
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΜΟΥ ΝΙΚΗΣ [ΚΑΙ ΤΩΝ] γυναικὸς μου Νίκης [καὶ τῶν
ΤΕ]ΚΝΩΝ ΕΥΧΑΡΙ[ΣΤΗΡΙΟΝ] ¹⁾ τέ]κνων εὐχαρι[σθήριον]».

151

²⁾ Ἀναθηματικὴ δίστιχος ἐπιγραφὴ κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου κεκομμένον ἄνωθεν καὶ ἀριστερόθεν τῶν τριῶν Νυμφῶν, ὕψ. 0,32, πλ.

1) Ζωσίμου, II, 9.—Εὐεργοπίου, X, 2.

2) Λάμπρου Σπ., Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ', σελ. 200. κ. ἑξ.

3) Διονυσίου Ἀλ. Ρωμ. ἀρχαιολ. III, 44.

4) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος παραχωρηθεῖσα ἡμῖν πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ δημοσιέυσιν μετὰ τῶν ἀκολουθῶν ὑπ' ἀρ. 151 καὶ 152 ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μουσείου Φιλιππουπόλεως κ. Τσόντσεφ, τοῦ διενεργήσαντος καὶ τὰς ἐν Χιόρ ἀνασκαφάς.

0,40 καὶ πᾶχ. 0,04 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Χισάρ παρὰ τῷ βαλανεῖω Χα-
β ο ὕ ζ (δεξαμενῇ).

Ἐκ τῆς πληθύος τῶν συνευρεθέντων τμημάτων τοιούτων ἀνεπιγρά-
φων ἀναγλύφων κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ ἐκεῖ
Ρωμαϊκοῦ βαλανείου εἰκάζεται ὅτι ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ ὑπῆρχεν ἱερὸν
τῶν Νυμφῶν, Νυμφαῖον. Τὸ βαλανεῖον ἀποκαλυφθὲν ἦτο ναρογα-
λίον (ὑπόκαυστον). Ἀπὸ τοῦ γ' αἰῶνος.

«..... ΣΟ]ΥΡΑ ΥΠΕΡ [Ε]ΛΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΩ[Ν ΙΔΙΩΝ]

[ΚΥΡΙΑΙΣ ΝΥΜ]ΦΑΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ»,¹⁾ τ. ἔ. [ἡ δεῖνα (θυ-
γάτηρ ἢ γυνὴ) Σο]ύρα ὑπὲρ [ἐ]αυτῆς καὶ τῶν [ιδίων Κυρίαις Νύμ]φαις
εὐχαριστήριον (ἀνέθηκεν).

Λεῖπει τὸ κύριον ὄνομα τῆς γυναικός· τὸ δὲ Σο ὕ ρ α εἶναι πτώσ.
γενικῆς, ὄνομ. ὁ Σο ὕ ρ α καὶ ὁ Σο ὕ ρ ις, γνήσιον Θρακικὸν ὄνομα.²⁾
Σύνθ. Σο ὕ ρ ι γ έ θ ης, Σο ὕ ρ α τ ρ α λ ις κτλ.

152

Μονόστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς κεκοι-
μένης ἀριστερόθεν κατὰ τὸ ἄνω τοῦ ἀξονος, εἰ μὴ πλείον, καὶ πλαισιου-
μένης διὰ ταινίας νῦν, πλ. 0,10 καὶ πᾶχ. 0,00 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφή εἶναι
κεχαραγμένη ἐν τῷ κάτω μέρει ἐν τῷ καθάρῳ τοῦ πλακίου τοῦ πεδίου
ὅπου εἶναι κανόν. Προέρχεται ἐκ τοῦ αἰῶνος τοῦ καὶ τῶν αὐτῶν χρόνων
ἢ μεταγενεστέρων κατὰ αἶονα.

«....-ΗΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΗΙ ΤΥΧΗ Ε[ΣΤΗ-
ΣΕΝ]»,³⁾ τ. ἔ.

«....-ης Διάκονος ἐκ τῶν ιδίων τῇ Τύχῃ ἔ[στησεν]».

153

Ἐπιγραφή ἀναθηματικὴ ὀκτάστιχος Λατινικὴ ἀποτελοῦσα τετράστι-
χον ἡρώελεγειον ἐπὶ μαρμαρίνου βάθρου ἀνδριάντος ὕψ. 1,80 μέτρ., πλ.
κατὰ τὴν βάσιν 0,80, ἐν τῷ μέσῳ 0,70 καὶ πᾶχ. 0,73 τοῦ μ. ἀπολήγοντος
εἰς ἀνθέμια κατεστραμμένα. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ὧς στήλης βάθρου ἔμ-
προσθεν ἦτο πρόθετον κεχαραγμένη ἑλληνικὴ ἐπιγραφή, ἣς ἀποξυσθείσης
πλὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ κανόνος· «Ἀγαθὴ Τύχη» καὶ μὴ καλῶς λειανθείσης τῆς

1) Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀνέκδοτος.

2) Ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θρακῶν, Θρα-
κικά, τόμ. Δ'. ἔτος 1933, σελ. 105 ἐν τῇ λ. Σο ὕ ρ α.

3) Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀνέκδοτος.

ἐπιφανείας ἐχαράχθη ἡ λατινικὴ ἐπιγραφή, χρησιμοποιηθέντος τοῦ βάθρου διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ εἰς ὃν ἀναφέρεται ἡ ἐπιγραφή στρατηγοῦ. Πιθανῶς δὲ ἐχρησιμοποιήθη καὶ αὐτὸς ὁ πρότερος ἀνδριάς, ἀντικατασταθείσης μόνης τῆς κεφαλῆς, ὡς πολλάκις ἐγένετο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθὼς ἀντικατεστάθη καὶ ἡ ἐπιγραφή, ἐξ οὗ καὶ ἡ μὴ καλὴ λείανσις τοῦ πεδίου αὐτῆς.

Τὸ βάθρον ἀνευρέθη εἰς βάθος 2 μέτρων ἀπὸ τοῦ νῦν ἑδάφους ἐκσκαπτομένου παρὰ τοῖς λειψάνοις τῶν θεμελίων τοῦ ἀνατολικοῦ Ρωμαῖ-

κοῦ τῆς κάτω πόλεως τείχους, ἐν ᾧ χώρῳ ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο τὸ Ἀσκληπιεῖον, καταστραφέν κατὰ τὴν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Γότθων πολιορκίαν (251 μ. χ.) ὡς ἐκτὸς τῶν τειχῶν κείμενον. Ἐπέκειτο δὲ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐνὸς τετραγ. μέτρου ἐκ γρανίτου πλακὸς πᾶχ. 0,20 τοῦ μ. Βαθύτερον κατὰ ἓν μέτρον ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ βάθρου εὑρέθη τὸ ἑδάφος ἐπεστρωμένον διὰ μεγάλων ἐκ γρανίτου πλακῶν (2×1 τοῦ μ). Ὡσαύτως κατὰ τὰς ἐκσκαφὰς ἀνευρέθησαν καὶ τμήματα τετραπλεύρων μαρμάρων ὑπὲρ τὸ μέτρον, τεμάχια μαρμαρίνου θριγκοῦ καὶ μάρμαρα πεπυρακτωμένα. Ἐκ τῶν παρὰ τῷ βάθρῳ εὑρεθέντων χαλκίων νομισμάτων τοῦ Λικινίου καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐπιγραφῆς, ἀρχὴ τοῦ τε-

τάρτου αἰῶνος. Ἐκ τῶν παρατιθεμένων δύο εἰκόνων φαίνεται ὁ τύπος τοῦ βάθρου καὶ ὁ τῶν γραμμάτων. Ἡ ἐπιγραφή κατ' ἀνάγνωσιν τοῦ συλλογέως ἔχει ἐμμέτρως ὧδε :

† Hic est quem cernis equitum peditumque magister,
consul, patricius imperii[ue] parens.
Ipse triumphato(r;) rediit nunc victor ab orbe,
gloria Romanis Tubasius Cituis. 1)

Τ r i u m p h a t o , ἂν μὴ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίρρημα, ὥσπερ τὰ : multo, cito, tuto, crebro, necessario κτλ. δέον ν' ἀναγνωσθῇ triumphato(r) παραληφθέντος ὑπὸ τοῦ χαράκτου τοῦ r ἐξ ἀβλεψίας πρὸ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἑτέρου τοῦ rediit.

1) Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀνέκδοτος.

T u b a s i u s , πρωτοφανές κύριον ὄνομα, ἐκ τοῦ t u b a (:) (σάλπιγξ)
 προβλ. tubicen.

C i t u i s , πάντως ἐκ τοῦ c i t u s (cieo-cio)=εὐκίνητος, ταχύς. Ὁ
 εἰς—i s σχηματισμός ἀντι εἰς—u s παράδοξος. C i t u i s=celer.

A b o r b e : o r b i s=ἡ οἰκουμένη καὶ αὐτὸ τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος.
 Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ ἀφαιρετικὴ αὐτοῦ εἶναι o r b i καὶ οὐχὶ o r b e, τοῦ δὲ
 u r b s εἶναι u r b e, ὑποθετέον μᾶλλον ὅτι ἐχαράχθη κακῶς o r b e ἀντι
 u r b e, (προβλ. urbe et orbi). U r b s δὲ ἡ πόλις καὶ ἰδίως ἡ Ρώμη. Ὡστε
 ὁ T. κατὰ ταῦτα κατήγαγε θρίαμβον ἐπανελθὼν ἐκ Ρώμης. Ἡ ἐπιγραφὴ
 σημαίνει :

«Οὗτος, ὃν βλέπεις, εἶναι ἱππέων καὶ πεζῶν ἄρχων, ὕπατος, πατρίκιος
 καὶ τοῦ κράτους ὑπὴρκος. Ὁ αὐτὸς ἐν θρίαμβῳ ἐπανῆλθε τώρα νικητῆς
 ἐκ τῆς Πόλεως, δόξα εἰς τοὺς Ρωμαίους—ὁ Τουβάσιος Κιτόεις(:)».

Καὶ á reu præs ἐν ἀρχαιοπραεὶ ἐλεγείφ :

† Ὅν καθορᾷς πεζῶν τε καὶ ἱππῶν ἄρχος ἐστί,
 πατρίκιος δ', ὕπατος, πειθόμενος βασιλεῖ.
 Νῦν ἐπὶ νείκαις ἐκ πολέμοιο κατήγε θρίαμβον,
 κλείος Ρωμαίους Τουβάσιος Κιτόεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

154

Ἐπιγραφὴ ἐπτάστιχος ἀναθηματικὴ, κεκομμένη ἄνωθεν, ἐπὶ ἐξ ἀσβε-
 στολίθου στήλης κεκομμένης ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ὕψ. ἀριστερόθεν 0,45,
 πλ. 0,55 καὶ πλάχ. 0,50 τοῦ μ. χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν εἰς
 τὴν τειχοδομίαν τοῦ νοτιανατολικοῦ τείχους τῆς κάτω πόλεως, νῦν δὲ
 ἀποκαλυφθείσης μετὰ τὴν κατάρριψιν τοῦ τείχους. Ἐκ τῶν σφριζομένων
 ἐπτά στίχων πλὴν τοῦ πρώτου κεκομμένου ἐν μέρει καὶ τετριμμένου καὶ
 τοῦ δευτέρου ἐν τέλει τετριμμένου, οἱ λοιποὶ ἀναγινώσκονται καλῶς. Τὸ
 ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 0,03 τοῦ μ. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ δευτέρου-
 τρίτου αἰῶνος. Κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν τοῦ συλλογέως καὶ συμπλήρω-
 σιν ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει :

«[E]NKPATIAS ΠΡ[ΟΜΑΧΟΣ ΜΕΓΑΣ:]
 ΝΕΙΚΗΣΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΙΕΡΟΥΣ ΕΙΣ...
 Α ΑΣΤΙΚΟΥΣ ΕΙΣ ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝ-
 ΜΕΝΗΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΥ ΜΕΝ ΤΕΣΣΑ-
 ΡΑΚΟΝΤΑ ΠΑΛΗΣ ΔΕ ΕΝΝΕΑ
 [Υ]ΠΟ ΕΠΙΣΤΑΤΗΝ ΑΥΡ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ
 ΚΥΜΑΙΟΝ. ΕΥΤΥΧΩΣ»

ἦτοι «... [Ἐ]νκρα-
 τ(ε)ίας προ[ό]μαχος μέ-
 γας:] νεικήσας ἀγῶνας
 ἱερῶς Εἰς [εἰ:] α ἀ-
 στικὸς εἰς ἅπασαν
 τὴν οἰκουμένην, παν-
 κρατίου μὲν τεσσαρά-

κοντα, πάλης δὲ ἐννέα [ὑ]πὸ ἐπιστάτην Αὐρ(ήλιον Αὐρηλίου) Θεόδωρον Κυμαίων. Εὐτυχῶς» ¹⁾).

Ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου στίχου εἶναι τετριμμένα δύο ἢ τρία γράμματα, ὧν τὸ πρῶτον ὁμοιάζει πρὸς Ε.

Ἐκ τούτου δύσκολος καθίσταται ἡ συμπλήρωσις τῆς λέξεως, ἣτις προφανῶς εἶναι ὄνομα ἀγώνων. Νὰ ὑποτεθῇ ὅτι οὗτοι εἶναι ΕΙΣΕΙΑ = Εἴσεια (:) πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἰσιδος, ἣτις γράφεται καὶ Εἰσις;

Συμπλοκὴ γραμμάτων ἀπαντᾷ μόνον μία, ἡ ἐν τῇ λέξει ἐννέα τοῦ Ν μετὰ τοῦ Ε.

Ἐπιστάτης ἐν τοῖς γυμνακοῖς ἀγῶσι καὶ βραβεύς αὐτῶν, ὁ ἐπιστατῶν καὶ δικάζων τοὺς ἀγῶνας²⁾.

Ἐκ τε τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς καὶ ἐξ ἄλλης εὗρεθείσης ἐν Τραϊανῇ Αὐγούστη καταφαίνεται ὅτι ἐπὶ ῥωμαιοκρατίᾳ ἐκαλλιεργεῖτο σπουδαίως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θράκη ὁ ἀθλητισμός. Εἰς τοῦτο ὁμολογουμένως συνέτελουν καὶ οἱ ἐν Φιλιππουπόλει τελοῦμενοι ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ της σταδίου πανθρακικοὶ ἀγῶνες, τὰ Κενδρεῖσιον Πύθια. Ἀντυχῶς ἄγνωστον παραμένει ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ δεῖν τοῦτου Φιλιπποπολίτου παγκρατιαστοῦ, ἐνῶν περιεσώθη ἡμῖν τὰς Τραϊανέως δεινοῦ δρομέως Φρόντωνος Διοσάνου³⁾. Πολλὰ τῶν γραμμάτων τῆς Φιλιππουπόλεως φέρουσι ἀσυνήθεις παραστάσεις.

195

Ἐπιγραφὴ πεντάστιχος ἀσυνήθης, κεκοιμένη ἀριστερόθεν καὶ κάτωθεν, ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνου βάθρου ὕψ. νῦν ἀριστερόθεν 0,39—δεξιόθεν 0,24, πλ. 0,45 καὶ πᾶς ἀριστερόθεν 0,25—δεξιόθεν 0,10 τοῦ μ. καὶ τετμημένον κατὰ τὸ μέσον σχεδὸν καθεύως. Τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ βάθρου ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν εἰς τὴν τειχοδομίαν τοῦ αὐτοῦ τείχους. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι 0,04 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ προέρχεται ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡλιογαβάλου 218—222. Κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν καὶ συμπλήρωσιν ὑπὸ τοῦ συλλογέως ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει:

«[Τ]ΟΝ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ τ. ἔ. «[Τ]ὸν ἀγωνοθέτην τῶν πρώτων Πυθίων
[Τ]ΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΠΥΘΙ Κενδρεσίων [Αὐρ(ήλιον); Σελάστ[ην ὁ τῶν]
ΩΝ ΚΕΝΔΡΕΙΣΙΩΝ [ΑΥ- Φιλιππουπολεϊτῶν δῆμος. Εὐτυχῶς]».
[Ρ;] ΣΕΛΑΣΤ[ΗΝ Ο ΤΩΝ]
ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΔΗΜΟΣ. ΕΥΤΥΧΩΣ;]. ³⁾.

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

2) Σοφοκλέους Ἡλέκτ. 690.—Πλάτωνος, νόμοι, 12,649.

3) Μ. Ἀποστολίδου, Συλλογὴ ἐπιγρ. Τραϊανῆς Αὐγούστης, ἀρ. 20.

Ὁ πρῶτος στίχος ἀπέχει τοῦ ἄνωθι αὐτοῦ κανόνος 0,20 τοῦ μ. Συμ-
ποлкаὶ γραμμάτων ἐν μὲν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῶν ΤΗΝ, ἐν τῷ δευτέρῳ
τῶν ΩΝΠ (τῶν Πυθίων) ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῶν ΩΝ (Πυθίων).

Ἐπειδὴ ἀγωνιστικὰ ὀρειχάλκινα μετάρια τῶν Φιλιππουπολιτῶν,
κοπέντα ἐπὶ τοῦ Καρακάλλα, φέρουσι μόνον τὴν ἐπιγραφὴν «ΠΥΘΙΑ—
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ἐν Φιλιπποπόλει», ἕτερα δὲ τοιαῦτα κοπέντα ἐπὶ τοῦ
Ἡλιογαβάλου φέρουσι τὴν ἐπιγραφὴν «ΚΕΝΔΡΕΙΣΙΑ ΠΥΘΙΑ Φιλί-
πουπόλεως νεωκόρου»¹⁾, ἔπεται ὅτι οἱ τοπικοὶ ἀγῶνες Κενδρεΐσεια
ἐπὶ τοῦ Ἡλιογαβάλου ἠνώθησαν μετὰ τῶν Πυθίων μεταβληθέντες εἰς
Πανθηρακικοὺς. Ἀγωνοθέτης δὲ τῶν πρώτων τούτων Πυθίων Κεν-
δρεΐσιων ἀγῶνων ἦτο ὁ Σελάστης, εἰς ὃν προφανῶς ὁ τῶν
Φιλιππουπολιτῶν ἄνθρωπος εὐχαριστῶν ἔστησεν ἀνδριάντα, εἰς τὸ βάθρον
οὗτος ἐχαράχθη ἡ προκειμένη ἐπιγραφὴ.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐκφαίνεται ὅτι ἡ ἐν Σοφίᾳ εὐρεθεῖσα κε-
κομμένη ἐν ἀρχῇ ἐπιγραφὴ «...θίων τῆς πρώτης]ς τετραετηρίδος κατὰ
τὸ δόγμα τῆς κρατίστης βουλῆς καὶ τοῦ πρώτου δήμου ἀγωνοθετούν-
των Ἰουλ(ίου) Φιλοπάππου καὶ Φουβίου Ἀστικοῦ καὶ Ἀντωνίου
Ἀσιατικοῦ καὶ Ἀντωνίου Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρρίου Πυθίου»²⁾
καὶ συμπληροῦται [Κενδρεΐσιων τῶν Πυθίων, διὰ
τῶν τοιούτων πρώτων εἰς μόνον ἦτο ὁ ἀγωνοθέτης, ὡς διαπιστοῦται ἐκ
τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς. Δέον λοιπὸν νὰ παραμείνῃ μόνον Πυθίων
ἢ νὰ συμπληρωθῇ [Ἀλεξάνδρου Πυθίων, ὃν τῶν πρώ-
των ἀγωνοθετῶν ἦσαν οἱ μνημονευόμενοι πέντε πολῖται τῆς Σερδικῆς ἢ
τῆς Φιλιππουπόλεως. Τῶν ἐν Φιλιππουπόλει ἀγῶνων, κατὰ τὴν τέλει
τῶν ὁποίων συνήρχετο εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Θράκης τὸ Κοιγὸν
Θράκων, μετεῖχον πάντες οἱ Θράκες, ἐπομένως ἀγωνοθετοῦν αὐτῶν ἦτο
δυνατὸν νὰ εἶναι πλὴν τῶν Φιλιππουπολιτῶν καὶ πολῖται καὶ ἄλλων τῆς
ἐπαρχίας Θράκης πόλεων, οἷον τῆς Πανταλίας, τῆς Σερδικῆς, τῆς Τραϊα-
νῆς Ἀδγούστης.

Τὸ ὄνομα Σελάστης εἶναι ἐλληνικώτατον ἐκ τοῦ σελάω—

1) «Πύθια ἐν Φιλιππουπόλει» Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 392,
ἀρ. 74. «Ἀλεξάνδρεια Πύθια» Eckhel, doctrina numorum veterum, II, 43.
«Κενδρεΐσεια Πύθια» αὐτόθι I, σελ. 41 καὶ IV, σελ. 437. Πρβλ. καὶ CIA, τόμ. III,
129. Arch. epigr. Mitth. τόμ. XIX, σελ. 231. «Φιλιπόπολις νεωκόρος» Mion-
net, description des médailles antiques, I, 417. Suppl. v, 68 κέξης.

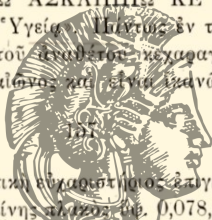
2) Dobrouský, Arch. epigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 110, ἀρ. 13 καὶ
Šborník, τόμ. XII, σελ. 322, ἀρ. 1. Kalinka Denkmäler in Bulgarien, σελ. 99.
ἀρ. 102.—Kazarov, Συμβολὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς Σοφίας ἱστορίαν, ἀρ. 10.

σ ε λ α ζ ω (σέλας)· πρβλ. ἐράω—ἐραστής—Ἐράστης—γελάω—γελαστής—Γελάστης κτλ.

156

Ἐπιγραφή ἀναθηματική μονόστιχος ἄνωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου κεκομμένον κάτωθεν τῶν θεῶν τῆς υἱείας. Τὸ ἀνάγλυφον νῦν ἔχει ὕψ. 0,22, πλ. 0,25 καὶ πᾶχ. 0,05 τοῦ μ. Ἀριστερόθεν παρίσταται ἡ Ὑγεία κρατοῦσα τὸν ὄφιν, δεξιόθεν ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν ἱματίῳ ἔχων τὴν δεξιὰν τεταμένην πρὸς τὰ κάτω, ἀμφοτέροι κατ' ἐνώπιον, ὧν τὰ ἀπὸ τῆς ὁσφύος πρὸς τὰ κάτω εἶναι κεκομμένα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ Τελεσφόρος φέρων ἐπὶ κεφαλῇς κανσίαν, οὐ μόνον ἡ κεφαλὴ διασφύζεται. Εὐρέθῃ κάτωθεν τοῦ λόφου τῶν Σχοινοβατῶν εἰς βάθος ὑπὲρ τὰ τρία μέτρα. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 0,025 τοῦ μ. Συνδεδεμένα γράμματα εἶναι τὰ: Π Ι Ω Κ· Κατ' ἀνάγνωσίν τοῦ συλλογέως καὶ ἀντιγραφὴν ἡ ἐπιγραφή, ἥτις εἶναι καμπυλοειδής, ἔχει: «ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΚΕ (sic) ΥΓΕΙΑ»¹⁾, ἥτοι «Κυρίῳ Ἀσκληπιῷ καὶ (sic) Ὑγείᾳ». Πιθανῶς ἐν τῷ κάτω περιθωρίῳ τοῦ ἀναγλύφου ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθεῖτος κεκομμένον. Τὸ ἀνάγλυφον προέρχεται ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος καὶ εἶναι ἰσχυρῶς καλῆς τέχνης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐνεάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ ἀπὸ κινδύνου σωτηρία ἐπὶ μικρᾷ δρειχαλκίνῃς πλάκᾳ ὕψ. 0,078, πλ. 0,079 καὶ πᾶχ. 0,01, εὐρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει. Ἡ πλάκ' ἐκατέρωθεν ἔχει λαβίδας, ὧν ἡ δεξιόθεν εἶναι ἐκκεκομμένη. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ β'—γ' αἰῶνος.

«Διὶ ὑψίστ[τ]φ Γ(αίος) Μά[λ]λιος Ἀγαθόπους ὑπὲρ τῆς τῶν πατρῶων Γ(αίου) Μα[λ]λίου Ἀκύλου κα(ι) Φλαουίας Τιούτης καὶ τέκνων αὐτῶν σωτηρίας καὶ ἑαυτοῦ χαριστήρι(ο)ν»²⁾.

Ὁ Kazarow ἀναγινώσκει Μ α ί λ ι ο ς.—Μάλλιος καὶ Μάνλιος, λατ. Mallius καὶ Manlius, σύννηθες οἰκογενειακὸν παρὰ τοῖς Ρωμαίοις ὄνομα. Π ά τ ρ ω ν ἔκ τοῦ λατινικοῦ patronus, ὁ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις π ρ ο σ τ ά τ η ς, ἔξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ὁ ἀφιερῶν τὴν ἐπιγραφὴν ἦτο δοῦλος τις ἢ ἀπελεύθερος (libertus), ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα του κυρίου του. Τὸ ἐπίθετον Ἀ γ α θ ό π ο υ ς ἐδόθη αὐτῷ, διότι διὰ τῆς εισόδου του εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του προσεκομίσατο αὐτῷ εὐτυχίαν, εἶχε δηλ.

1) Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀνέκδοτος. Πρβλ. τὴν ὑπ' ἀρ. 74 Συλλογῆς ἐπιγραφῶν Τραϊανῆς Αὐγούστης.

2) Kazarow G. Ἐπετηρίς Ἐθν. βιβλ. καὶ μουσείου Φιλιππουπόλεως, ἔτ. 1923, σελ. 201, ἀρ. II.

ὡς λέγεται παρ' ἡμῖν, καλὸ ποδαρικό. Τὸ ὄνομα Τιοῦτι ἀπαντᾷ καὶ ἀλλαχοῦ ¹⁾).

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

β

Κατὰ τὴν παρατιθεμένην φωτογραφίαν τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ συλλογέως αὐτοψίαν ἢ ἀνάγνωσις αὐτῆς καὶ συμπλήρωσις ἔχει :

Κλέσος Αὐ[ρ(ηλίου)]

Μακεσῶτος

καί τις, Νέα[ν-

δος ἀνέστησε

εὐ[χαριστήριον]

Κε[]το...

Βλ. ...

.....»

Ἐν τῇ πέμπτῃ γραμμῇ τὸ ἡμισυ τοῦ πεδίου αὐτῆς εἶναι ἐντελῶς λεῖον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἀφείθη κενόν, ἵχνη δὲ διασφύζονται μόνον τῶν γραμμῶν ΕΥ πρὸ τοῦ χαρ (εὐχαριστήριον).

Ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς γραμμῆς στοιχεῖα εἶναι μεγαλύτερα τῶν τῶν προηγουμένων κατὰ 0,01 μ. καὶ διάφορα αὐτῶν κατὰ τὴν γραφήν,

1) Ἴδτε ἐπιγρ. ἀρ. 71.

εἰκάζεται ὅτι ἀρχικῶς ἡ ἐπιγραφὴ κατέληγεν εἰς τὸ <εὐ>χαρι(στική-ριον) ἐν μεταγενεστέρῳ δὲ χρόνῳ πρὸςτετέθησαν τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα πάντως εἶναι ὀνόματα συναναθετῶν, δυσσυμπλήρωτα.

Ἄν ἡ γενομένη συμπλήρωσις εἶναι πιθανή, ὅπερ ἐκ τῆς αὐτοψίας τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ἀμφίβολον, δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ τῶν Δακῶν βασιλεὺς Βυρεβίστας μνημονεύεται ἐν ψηφίσματι εὐχαριστηρίῳ τῆς Διονυσοπόλεως, οὐχὶ τῆς Ὀδησοῦ, πρὸς τινα τῶν συμπολιτῶν διὰ τὰς πρὸς τὴν πόλιν του ὑπηρεσίας· καὶ τὸ ἐν αὐτῷ χωρίον τὸ ἀφορῶν εἰς τὸν βασιλέα ἔχει: «... τοῦ βασιλέως Βυρεβίστα, πρώτου καὶ μεγάλου γεγονότος τῶν ἐπὶ Θράκης βασιλέων καὶ πῶσαν τὴν τε πέραν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν ἐπὶ τὰδε κατεισχυρότους». ¹⁾ Τὸ ὄνομα Μακεσάτος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 45 ἐπιγρ.

Συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς 49.

Τὰ ὀνόματα τῶν μετοικησάντων Θρακῶν εἰς τὸ ἰδρυθὲν ἐμπόριον Πίξος ²⁾).

Στήλη α'. Κώμης Σκελεαβρίης: [Βύ]ξη[ς] Μουκατράλεος. Δό[λ]λης Μο[υ]κα[τρ]άλεος, Βεῖθ[ος] Βιάτου, Αὔδης Κέλσου, [Β]ειθ[ᾱ]ς Τάρσου, Μουκάτραλις Αὔλου, Μουκάτραλις Βειθήους Βόσις, Μουκάτραλις Βεῖθου, Μουκάτραλις Αὔλου, Αὔλουζενις Τάρσου σὺν ἀδελφῷ. Κώμης Στήλα τοπάρων: Αὔλουζενις Αὐλουπόρεος, Ζουράβις Αἰμιονζένεος, Μουκά[π]ορις Μουκατράλεος, σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Αὐλουπόρεος, Μουκάτραλις Μουκατράλεος, Ἐπιτήτραλις Αὐλουζένεος, Βεῖθ[ος] Μουκατράλεος, Σάλας Μουκατράλεος, Βεῖθ[ος] Ἐπιτήτραλεος, Ἐπτενις Κρήσκεντος, Κότυς Καρώσσου, Μουκάτραλις Ρυμητάλκου, Μουκάτραλις Ἐπτένεος, Μουκάτραλις Σπαρτόκου, Μουκάτραλις Βύζου, Μουκάτραλις Ἐβρ[έ]νεος σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Μουκατράλεος, Ταρσᾶς Μουκατράλεος, Σίδμους Βύζου, Ἐπιτήτραλις Μουκατράλεος. Κώμης Κρασαλοπαρόων: Αὔλουζενις Β[ρ]ειζένε(ος), Αὔλουζενις Διβείθου, Αὔλουζενις Μουκαπόρε(ος), Ἐπιτή[π]ορις Μουκατράλεος, Μουκάπορις Ἀντιόχου, Μουκαβίθυρις Δισύρου σὺν ἀδελφοῖς, Βρινκάζεις Ἐπταικένθου, Βρινκάζεις Αὐλουζένεος, Βρεῖζενις Βεῖθου, Γίλπυρις Λυτουτράλεος, Σεθείλας Βρεζένεος, Διασκούπορις Βρεζένεος, Βεῖθ[ος] Διβείθου, Ἐπταίκε[ν]θος [Μ]ουκατράλε[ος], Μουκάτραλις Μουκα[π]όρεος, Μουκάπορις Μο[υ]κατράλεος, Μουκάπορις

1) Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 86, ἀρ. 95.

2) Jirecek, Archael. epigr. Mittheil., X, 95.—Dumont-Homolle αὐτόθι, σελ. 347, ἀρ. 61.—Dobrousky, Sbornik, XII, σελ. 250, ἀρ. 29 καὶ Bulletin de corresp. Hellen. ἔτ. 1896, σελ. 374 κξ. πινάξ XII—XIII, Seure, Bull. de corr. Hell. ἔτ. 1898, σελ. 180 κξ. πιν. II. Dittenberger Sylloge inscr. Graec. ἔκδ. II, ἀρ. 932. Cagnat, inscr. gr. τόμ. I, σελ. 251, ἀρ. 766. Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 29 κξ. ἀρ. 34.

Βεΐθνος, Μουκάπ[π]ορις Δορξένθου, Σαβεῖνος Σαβεῖνου, Σοῦρις Αὔλου-
ξένης, Σεκοῦνδος Μουκατράλεος, Σοῦρις Βριναξέρεος σὺν ἀδελφῷ.

Στήλη Β'. Κώμης Σ κ ε τ ῶ ν: Κέλσος Δαληπόρεος, Μουκάτραλις
Βόσσεος, Μο[υ]κ[ά]τραλ[ι]ς....., Σκαυριανὸς Σκα[υ]ριανοῦ, Αυτούτορις Βε-
σοδένθου, Σοῦρις Δολήους Παντᾶς σὺν ἀδελφῷ. Κώμης Γ ε λ ο υ π ᾶ ρ ω ν:
Αὐ[λ]οῦξενις Αὔλουξέ[ν]εος, Αυτούτραλις Βε[ί]θνος, Μουκάτραλις Μο[υ]-
κατράλ[ε]ος, Μουκάτραλις Σαθήους, Μουκάτραλις Βεΐθνος, Μουκάτραλις
Διασκονπόρεος <Μ> Μουκάτραλις Αὔλουξέ[ν]εος[ς], [Δ]ιασκούπορις Βρι-
ναξέ[ς]ερος[ς].—αρακων, Δ[ι]ο[μ]ήδ[η]ς Δ[ι]ο[μ]ήδου, [Μ]ο[υ]κ[ά]π[ο]ρις Δ[ο]ξέ-
νεος, Φλ[ά]βιος Μ..[σ]κ[έ]της. Κώμης Κ ο υ ρ ί σ ο υ: Μουκάπορις Βεΐ-
θυος[ς], Βραστήραλις Μουκατράλεος[ς], Μουκάτραλις Βρεϊξένης, Μουκά-
τ[ρ]αλις Βεΐθνος, Μουκάτραλις Μουκατράλεος. Κώμης Β α ζ ο π ᾶ ρ ω ν:
Βεΐθνος Τήρου, Βαστοκεῖλ[α]ς Βεΐθνος, Δυ[τ]ούτραλ[ι]ς Βειθυτρα[ί]λεος[ς],
Δια[σ]κούπορις Μο[υ]κ[ά]π[ο]ρεος, Αυτούτραλ[ι]ς Αυτουτράλεος, Δημ[ο]σθέ-
νης Τήρου, Δριν[σ]είστας Β[ο]ρ[ι]ναξέρεος Ἑρμογένης, Αυτούτραλις Σάλου
Σ....., Κέλσος Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις
Βρεϊξένης, Μουκάτ[ρ]αλις Διασκονπόρεος, Μουκάτ[ρ]αλις Δαληξάλεος,
Μουκάτ[ρ]αλις Σάλου, Μουκάτραλις Αυτουτράλεος, [Μ]ουκ[α]π[ο]ρις [Μαυ]-
κέλου, Ἐπτήπορις Αυτουτράλεος, [Σ]είλης, Γασοῦνθου, Σάλας Κέ[λ]-
σου, Τήρης Μουκατράλεος, Αὐ[λ]οῦξ[ε]νος, Μουκατράλεος, Αὐ[λ]οῦξ[ε]νος,
Μουκατράλεος, Μουκάτραλις Αὔλουξέ[ν]εος, Αὐ[λ]οῦξ[ε]νος, Αὐ[λ]οῦξ[ε]νος,
Βε[ί]θ[υ]ρις...ο[ς]..λ[ο]ν, Βεΐθνος Βριναξέρεος, Βριναξέρεος Δολήους, Βουρ-
γεῖλος Βεΐθνος, Βεΐθνος Βειθυτράλεος, Αυτουτράλις Δολήους Τραυρέσης.

Στήλη γ'. Γενικεῖλας Αὐλοτράλεος[ς], Αυτούτραλις Διασκονπόρεος,
Δόλης Σαλ[ο]ντ[ρ]άλεος,... σας.... ιστ[ο]ν, Δόλης....., Ἐπτήραλις Δολήους, Διο-
[ύ]πορις Σάλου, Δόλης Αὐλουτράλεος, Δρινσίστας Διονκεῖλου, Ἐπτήραλις
Βειθυκεῖλου, Ἐπτήπορις...κάδου, Κάστωρ Αὔλουξένης, Κέλσος Δρ[ι]σί-
στου, Κέλσος Σάλου [σ]ὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Γε[μ]..ε[ί]λου, Μουκά-
τραλις Βριναξέρεος, Μουκάτραλις Δολήους, Μουκάτ[ρ]αλις Δα(λ)η[τ]ρά-
λεος Π..ος, Μουκάτραλις Διασκονπόρεος, Μουκάτ[ρ]αλις Βρεϊξένης,
Μου... Μουκατράλεος σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Δ[ι]ο[ύ]π[ο]ρις[ς],
[Μουκάτ[ρ]α]λις Αυτουπόρεος, Μουκάτραλις Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις
Μουκαξάλεος, Μο[υ]κ[ά]π[ο]ρις Μουκ[α]πόρεος, Μουκάτραλις Σε[ύ]θου, Μου-
κάτραλις [Βεΐ]θμος, Μουκάτραλις Δ[υ]τουτράλεος, Μουκάτραλις Διο[υ]πό-
ρεος, Μουκάπορις Μουκαπό[ρ]εος κληρ(ονόμος) Ρουστίκου Βεΐθνος, Σά-
λας Δολήους, Σκέλης Διασκένθου, Σκ[έ]λης Δολήους, Σεύθης Δ[α]λητρά-
λεος, Ταρσᾶς Βριναξέρεος, Τήρης Βεσοδένθου σὺν ἀδελφῷ, Τήρης Κέλ-
σου, Ταρσᾶς Μουκατράλεος, Μ(ἄρκος) Αὐρ(ήλιος) Ἀβίδιος Τίτος, Δόλης
Δρινσίσ[τ]ου, Μουκάτραλις Δ[ο]λήους, Σάλας Μουκαπόρεος, Σκέλης Κέλ-
σου, Αυτούτραλις Αυτουτράλ(εος). Κώμης [Σ] τ ρ ο υ ν ε ῖ λ ο υ: Ἰούλις

Δαλ<τ>ητράλεος, Μουκιανὸς Δ[ιβρεί;]ζένει(ος), Σκ[έ]λης Σκύθου, Θύ-
λης Ἀπολλοδώρου, Φίλιππος Φιλίππου, Αυτούττραλις Μουκατράλεος Ἐφ-
[έτης]. Κώμης Β ο υ σ ι π α ρ ο ν : Μουκάτραλις Μουκατράλεος.

Στήλη δ'. Οἱ προῶτοι οἰκῆτορες : Ἀρχέλαος Ἀκύλου, Ἀντώ-
νιος Ἀντωνίου, Γ(άιος) Οὐαλέριος Ροῦφος, Μουκιανὸς Μονκαπό-
ρεος, Μουκιανὸς Ἀκύλου, Οὐ[ά]λης Οὐάλεντος, [Οὐα]λέ[ριος Ροῦ]φος
Σκου[σέ;]ους, Ρουφᾶς Στ[εφάνου]ν, Φλ(άβιος) Μουκιανός*.

Εἶτα ἀκολουθεῖ τὸ edictum τοῦ ἀντιστρατήγου.

Ἡ ἱστορική αὕτη ἐπιγραφή διαπιστοῖ τὸν συντελεσθέντα ἤδη κατὰ
τὸν δεύτερον αἰῶνα ἐξελληνισμόν τῆς ἐπαρχίας Θράκης. Διότι ἀναμφι-
βόλως αἱ μνημονευόμεναι 9 Θρακικαὶ κῶμαι (Βαζόπαρα, Βουσίπαρα, Γα-
λούπαρα, Κρασαλόπαρα, Στρατόπαρα, Κούρπισον, Σκέπται, Στρουνεῖλον
καὶ Σκελαβρία), ἐξ ὧν συνφασίσθῃ τὸ ἐμπόριον, ἐν ᾧ ἀκριβῶς ἡ ἀπὸ Φιλιπ-
πουπόλεως στρατιωτικὴ ὁδὸς διεκλαδίζετο πρὸς τὴν Τραϊανὴν καὶ πρὸς
τὴν Ἀδριανούπολιν, ἔκειντο μεταξὺ Φιλιππουπόλεως καὶ Τραϊανῆς. Ἐκ
τῶν ἀναγεγραμμένων 165 μετόπων οἱ πλείονες φέρουσι γνήσια Θρακικὰ
κύρια καὶ πατρωνυμικὰ ὀνόματα. Ἐπὶ ληγμένα γραμματικῶς, ὀλιγώτεροι
δὲ Θρακικὰ μεθ' Ἑλληνικῶν ἢ Λατίνων πατρωνυμικῶν καὶ τάνάπαλιν
καὶ μόνον 7 πλήρη Λατίνικα καὶ 8 ἑλληνικά καὶ τούτων οἱ 8 ἦσαν οἱ
πρώτοι ἐκ τῶν 9 οἰκητόρων. Ὁ παρατηρούμενος ἀναρχισμὸς τῆς ἑλληνικῆς
κατάλογος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κυρίων καὶ πατρωνυμικῶν
δεικνύει τὴν κατὰ τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον (ἐν ἀρχῇ) αἰῶνα ἀνευρεθῇ
χρῆσιν τῶν παρὰ τοῖς Θραξ τῆς ἐπαρχίας Θράκης (τῆς ὑπαίθρου χώρας)
ὀνομάτων. Ταῦτα ἦσαν :

α') Θ ρ α κ ι κ á : Αὐλούζεις, Αὐλούπορις, Βαστοκεῖλας, Βειθᾶς,
Βεῖθυσ, Βεῖθυρις, Βειθύκελος, Βειθύττραλις, Βεσσοδένθης, Βουργεῖλος
(ἐκ τοῦ Γερμ. Burgus), Βρασήττραλις, Βρεῖζεις, Βρινκάνζερις, Γελύπυρις,
Γενικεῖλας, Δαλήζαλις, Δαλήπορις, Δαλήττραλις, Δεροδένθης, Διασκού-
πορις, Διάσκενθος, Δίβειθυσ, Διβρεῖζεις, Διοκεῖλας, Διούπορις, Διούτρα-
λις, Δίσυρος, Δορξένθης, Δρένιος, Δρινσείστας, Δνῆς, Αυτούπορις, Αυ-
τούττραλις, Ἐβρενις, Ἐπταῖκενθος, Ἐπτενις, Ἐπτήπορις, Ἐπτήττραλις,
Ζουράζεις, Θύλης, Κότυς, Ροιμητάλκης.

β') Θ ρ α κ ο ε λ λ η ν ι κ á : Ἄθυς, Βίαρτος, Βόσις, Βύζης, Δόλης
Δῖνις, Κάρωσσος, Σκέλης, Ταρσαῖς, Τάρσος.

γ') Ἐ λ λ η ν ι κ á : Ἀντίοχος, Ἀπολλόδωρος, Ἀρχέλαος, Ἀττικὸς,
Δημοσθένης, Διομήδης, Ἐρμογένης, Ἐφέτης, Κάστωρ, Παντᾶς, Στέφα-
νος, Φίλιππος.

δ') Λ α τ ι ν ι κ á : Ἀβίδιος, Ἀκύλας, Ἀντώνιος, Αὐρήμιος, Γάιος,
Ἰούλις, Κέλσος, Κρήσκενς, Μάρκελλος, Μάρκος, Μουκιανὸς, Οὐαλέριος,

Οὐάλης, Ρούστικος, Ρούφας, Ρούφος, Σαβεῖνος, Σεκοῦνδος, Σκαυριανός, Τίτος, Φλάβιος.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ 153 ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Ὁ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας τοῦ ἐν Βιέννῃ πανεπιστημίου Egger, εἰς ὃν ὑπεβλήθη ἡ ἀναγνωσθεῖσα ἐπιγραφή μετὰ τῆς φωτογραφίας της, ὥς μοι ἀνεκοινώθη, προσκρούων προφανῶς εἰς τὰ τὸ πρῶτον ἀπαντῶντα κύρια ὀνόματα Tubasius καὶ Cituis καὶ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν τοιοῦτου ἱστορικοῦ προσώπου, εἰ καὶ συγγροτομένου τότε τοῦ στρατοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἐκ παντοδαπῶν ἀνδρῶν καὶ δὴ Γότθων, Ἑρουλῶν καὶ ἄλλων ἐνδέχεται τὰ ὀνόματα νὰ εἶναι ξενικὰ μετεσχηματισμένα λατινιστί, ἀναγινώσκει τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ τελευταίου πενταμέτρου τοῦ ἐπιγράμματος στίχον ἀντὶ τοῦ TUBASIIUS CITUIS—TU BASILIÇCE TUIS.

Ὑπολαμβάνει δηλ. τὸ U τοῦ Tubasius ὥς τὰ γράμματα LI ἡνωμένα καὶ τὸ I τοῦ Cituis ὥς E, καίπερ τῆς πλὴν γραμμῶν χαράξεως μὴ βοηθοῦσης εἰς τοῦτο. Διότι τὸ I οὐδὲν ὀφείλει διαφέρει τοῦ ἐν ταῖς ἄλλαις λέξεσιν ἐννεάκις κεχαρμένον· τὰ δὲ I ἀν' ἧτο E, ἔδει νὰ ἔχη καὶ τὰς τρεῖς τοῦ ὀριζοντίας κεραίας· τοιμεθεῖς, ὥς ἔχει αὐτὰς δωδεκάκις, ὅπου ἀπαντᾷ ἐνῶ αἱ κατέρωθεν κεραφαὶ τοῦ εἶναι μικρὰ ὥς αἱ τοῦ I φαίνεται, ὅπως δὲ οὐδὲν τῆς μετῆς διαφαίνεται. Ὅθ' εἶναι δυνατόν νὰ ὑποληφθῇ ὅτι ὁ χαράκτης ἀντὶ κεφαλαίου E ἐγράφε μικρὸν e, διότι καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ κάθετος γραμμή εἶναι νὰ εἶναι καμπυλοειδὴς ὥς ἡ τοῦ C, ἀφ' ἑτέρου δὲ λείπει ἡ κατερχομένη ἄνωθεν καμπύλη καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς καθέτου καταλήγουσα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπολαμβανόμενα ὥς ἡνωμένα γράμματα LI εἶναι ἰσοῦψῃ, ἐνῶ ἔδει τὸ ἕτερον αὐτῶν ὥς ἄλλαχθαι νὰ εἶναι ἢ μικρότερον ἢ μεγαλύτερον.

Ἐν τοιαύτῃ ἀναγνώσει οἱ μὲν πρῶτοι τρεῖς στίχοι ἀπευθύνονται ὑπὸ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ πρὸς τὸν θεατὴν, ὁ δὲ τελευταῖος πρὸς τὸν ἀνδριαντοποιηθέντα, ὅπερ παράδοξον. Ὡσαύτως καὶ ἡ προσωνυμία τῶν Ρωμαίων διὰ τοῦ tui (= σοί) φαίνεται μοι ἀπροσδιόνυστος τιθεμένη ὑπὸ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, διότι οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἦσαν ὑπήκοοι τοῦ ἐξυμνουμένου στρατηγοῦ, ὅστις ἦτο πατρίκιος καὶ ὑπάτος μόνον. "Αν ἦτο τοῦλάχιστον οὗτος imperator (αὐτοκράτωρ ἢ βασιλεὺς), ἴσως τὸ tuis Romanis (= τοῖς σοῖς Ρωμαίοις) θὰ εἶχε τὸν τόπον του. Διότι ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις συνεκέντρων ἐν ἑαυτῷ πάσας τοῦ κράτους τὰς ἐξουσίας, ἦτο δυνατόν νὰ θεωρῇ καὶ νὰ καλῇ τοὺς ὑπηκόους του Ρωμαιοὺς τοὺς καὶ οἱ Ρωμαῖοι ὡσαύτως νὰ θεωρῶνται ἰδιοὶ τοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ στρατηγός, ὅστις ἦτο ὑπὸ κράτος τοῦ κράτους (imperii parens).

Ὅπως δὴποτε, ἀν' ἡ ἀνάγνωσις ἢ ἡ εἰκασία τοῦ καθηγητοῦ εἶναι πιθανή, τοῦ μὲν λιθοξόου κακῶς χαράξαντος τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος γράμ-

μάτα, τοῦ δὲ ἐπιγραμματοποιοῦ ποιητικῇ ἀδείᾳ καλέσαντος τοὺς Ρωμαίους κτήμα τοῦ ἐξημνουμένου στρατηγοῦ, ὁ ἀναγινωσκόμενος Β α σ ι λ ί σ κ ο ς εἶναι πάντως ὁ ἀδελφὸς τῆς αὐτοκρατορέας Βηρίνης, συζύγου τοῦ Λέοντος Αου. Οὗτος πράγματι ἦτο πατρικίος καὶ τῷ 465 ἤξιώθη τῆς ὑπατείας μετ' ἐπιτυχεῖς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Γότθων ἐν Θράκῃ. Ἐκ τούτου καθορίζεται καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐπιγράμματος μετὰ δηλ. τὸ 465 καὶ πρὸ τοῦ 468, ὅποτε ὡς γενικὸς ἀρχιστράτηγος ἀπέτυχεν οἰκτρῶς εἰς τὸν κατὰ τὸν Βανδάλων Ἀφρικανικὸν πόλεμον. Τὰ τοῦ βίου τοῦ φιλοδόξου καὶ ἀνικάνου τούτου ἀνδρὸς εἶναι γνωστὰ ἐκ τῆς ἱστορίας. Σφαιερισθεὶς τὴν βασιλείαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος τῷ 476 δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ αὐτὴν πλέον τοῦ εἰκοσαμήνου, ἀνακαταλαβόντος δὲ αὐτὴν τοῦ Ζήνωνος ἐξωρίσθη εἰς Κονκουσὸν τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ἀπέθανε τῷ 477¹⁾.

Ἐπειδὴ ὁ Βασιλίσκος δὲν ἐστράτευσεν εἰς Ρώμην (urbs), τὸ ab orbe κακῶς ἐχαράχθη ἀντὶ τοῦ ab orbi (= ἀπὸ τῆς ἐπικρατείας, ἀπὸ τινος τῆς ἐπικρατείας τόπου) καὶ οὐχὶ ἀντὶ τοῦ ab urbe (= ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀπὸ τῆς Ρώμης), ὥς ὑποτίθεται κατὰ τὴν ἡμετέραν τῆς ἐπιγραφῆς ἀνάγνωσιν.

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ παλαιῦ τοῦ ἐπιγράμματος ἑλληνιστὶ ἔχει ὥδε πως:

Ὁν καθορᾷς πάσων τε καὶ ταπεινῶν ἀγὸς ἐπὶ
πατρικίος δ' ὑπατος ἀειθρομένου βασιλεῖ.

Νῦν ἐπὶ νείκαις ἐκ πολέμου κατήγε θρίαμβον
Κλεῖος Ρωμαίων. Σὺ Βασιλίσκε, τεοῖς.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

1) Ἴδε, Λ α μ π ρ ο υ Σ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ'. σελ. 470 κέξ.— Τὸ προτασσόμενον τοῦ σταυροῦ σημεῖον δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι χριστιανικῇ.

Θεσσαλ.
τ. 2. 1936
v. 413

ΠΡΟΣΘΗΚΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τῆς ὑπ' ἀρ. 154 ἐν σελ. 191 τοῦ παρόντος τόμου ἐπιγραφῆς τὰ τέσσαρα τελευταῖα γραμμата τῆς δευτέρας γραμμῆς ἀναγνώστεα: ΕΙΣΕ καὶ τὸ πρῶτον τῆς τρίτης γραμμῆς Α, ἀντὶ τῆς δοθείσης ἐσφαλμένης ἀναγνώσεως ΕΙΣΕΙΑ (;). "Ὅθεν ἀναγνώστεα ἢ λ. ΕΙΣΕΛΑΣΤΙΚΟΥΣ. "Α-γῶνες εἰσελαστικοὶ Λατινιστὶ ludi iselastici (Plin. Ep. 10, 118) = οἱ ἀνήζοντες εἰς εἰσέλασιν: ἐκ τοῦ ρ. εἰσελάύνειν = ἐν πομπῇ θριάμβου εἰσερχεσθαι εἰς τὴν πόλιν' πρβλ. «ἔτι δὲ τὸν θριάμβον

εἰσήλασε» (Πλουτάρχου, Μάριος, 12). Τὸ ἐπίθετον εὐχρηστον ἐπὶ Ῥωμαιοκρατίας διὰ τοὺς ἀγῶνας, ὧν ὁ νικητὴς ἐπιστρέφων εἰς τὴν γενέτειραν εἰσήχθετο εἰς τὴν πόλιν ἐν πομπῇ θριάμβου, ὥσπερ οἱ τελούντες θρίαμβον Ῥωμαῖοι στρατηγοί. Ἀγῶνες συνεπαγόμενοι: τὸν θρίαμβον τοῦ νικητοῦ.

Κ. Μ. Α.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ. 15 Ἡ παραπομπὴ εἰς ἐπιγραφὴν Σελ. 16 ἀντὶ 14.

Σελ. 117 σειρὰ 10 ἀνάγωθι ἀντὶ radua ἀνάγν. ardua.

Σελ. 230 ἀντὶ Ἀνδριανουπόλει ἀνάγωθι Ἀδριανουπόλει.